Taxa poştală plătită în numerar, conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 30.520/1930

Anul VI, Nr. 9 Ianuarie 1943

ROMÂNIA EROICĂ

Director: ION COLFESCU-Delaturda

Redacţia şi Administraţia: Bucureşti, Strada Antim, 19

Imprimeriile „Informaţia Zilei" Str. Academiei 17. Bucureşti.

C.R.P.R. PERIODICE I

CUPRINSUL:

Toate forţele în luptă . . . . . România Eroică

Exod (versuri) . . . . . Petre A. Butucea

Ruga pentru Războiul cel sfânt . . . . . Ion Pajură

Primatul Sângelui . . . . . *Italicus*

Datorie . . . . . Alexandrina Gr. Cantacuzino

Cititorilor (versuri) . . . . . Verona Brateş

Dela Pangermanism la Panrasism . . . . . I. Colfescu-Delatu7da

Armonizarea Europei . . . . . Flavius

Folclorul din Viaţa Satului . . . . . Ion Crişan

Răvaş la început de Drum . . Nic. N. Popa-Săliște

Să readucem femeea la Cămin I. Colfescu-Delaturda

Aşezări Româneşti:

Comuna Voineşti — Ateneul Popular — Cooperativa „Râul Vadului" - Din C.-Lung Muscel — Cea mai veche Şcoală Normală . . . . . *de Flavius*

Conica:

Serbarea Unirei—Intrevederile dela Cartierul General al Fuehrerului — Cărţi — Reviste.

Numai aceia vor purta titlul glorios de educatori ai generaţiilor de mâine, cari vor fi în acelaş timp eroi spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei.

Din „Spirit şi Materie"
de I. Colfescu-Delaturda

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

Anul VI, Nr. 9 — Ianuarie 1943

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTA PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI

Director: Ion Colfescu-Delaturda | APARE LUNAR | Redacţia şi Administraţia Bucureşti, Str. Antim, 19 Telefon 3.25 59

Toate Forţele în Luptă

România continuă să plutească pe primul plan în viaţa internaţională. Ultima vizită a Conducătorului la Cartierul Führerului e o dovadă strălucită. Calităţile eminente ale ostaşului şi poporului român, se impun cu putere pretutindeni.

Prietenii, ca şi duşmanii, îşi dau seama despre rolul conducător pe care acest popor va trebui să-l aibă în viitoarea configuraţie europeană. Iar, în ce ne priveşte pe noi, se constată că europeala din trecut a fost înlăturată, că am redevenit noi înşine, că rolul istoric ce trebue să jucăm în aceste părţi în virtutea moştenireei noastre ancestrale, ne este pe deplin asigurat şi înţeles.

Dar din toate acestea, se desprinde necesitatea acută, ca în aceste momente de extrem pericol, toate forţele de cari dispunem să se alinieze în linie de luptă.

O necesitate care se impune deopotrivă pentru toţi partenerii axei, pentru toţi aceia cari militează pentru noua ordine europeană şi mondială, pe care o poartă în ranită soldaţii noştri, soldaţii axei de pretutindeni, pe toate câmpurile de război.

Pentru ca să putem fi însă la înălţime, se impune, ca o necesitate primordială, purificarea internă a fiecăruia şi purificarea internaţională.

Nicio energie parazitară, nicio forţă neîntrebuinţată, nicio voce discordantă. Aceasta trebue să fie lozinca zilei şi îndrumarea generală care ne va duce la pacea fecundă de mâine.

In această privinţă, noi cei ce ţinem sus stindardul „Ro-

mâniei Eroice", avem conştiinţa că ne-am îndeplinit cu prisosinţă datoria, în asentimentul şi cu concursul entuziast al cititorilor noştri.

Noi am crezut cu tărie şi am scris incontinuu de şase ani în aceste rânduri: *Europa a Europenilor şi România a românilor de rasă;* purificarea noastră internă şi purificarea integrală a Europei de elementele intruse pripăşite depe stepele nordestice, cari îi paralizează mişcările şi cari constituesc, şi nu pot să nu constituiască, o cauză de turburare, de paralizare şi regres.

Suntem în centrul evenimentelor. Trebue să fim şi în centrul purificărilor. Trebue să ne impunem punctul nostru de vedere cu tărie în această privinţă. E unul din principalele puncte de program ale victoriei noastre, ale victoriei comune şi ale păcii viitoare.

Pentru purificarea noastră internă suntem pe deplin edificaţi. Toţi ştim că elementele intruse trebuesc eliminate, că trebue să redevenim noi înşine în toată splendoarea purificării noastre de rasă.

Toţi românii ajunşi la deplinătatea conştiinţei de neam îşi dau seama că în viaţa internă a statului român, şi în lupta noastră de integrare şi afirmare naţională, în toate cele patru puncte cardinale, punctul principal stă în recucerirea tuturor românilor de sânge pentru patria şi neamul lor, pentru rolul ce vor trebui să joace în viitor, în unificarea forţelor şi ridicarea lor la maximul de potenţialitate.

Cu privire însă la purificarea internaţională rolul nostru, alături de marii noştri aliaţi, trebue să fie la înălţimea marilor sacrificii pe cari le-am adus pe altarul acestui război, pe altarul lumei de mâine; la înălţimea eroilor şi martirilor noştri de azi şi de totdeauna; la înălţimea moştenirei noastre ancestrale, a sângelului nostru multimilenar care s'a plămădit cu glia Europei, făcând una cu trupul şi sufletul ei.

Lozinca: *Toate forţele în luptă*, implică deci mari prefaceri în structura noastră internă, iş în structura organică şi spirituală a Europei.

Nu putem susţine o luptă de amploarea şi măreţia aceleia la care ne-am angajat, îmbrăcaţi în haine peticite, cu petice din lumea veche.

Nu putem susţine o luptă de amploarea şi măreţia aceleia eventual nu vibrează pentru lumea care se naşte.

Nu putem tolera ca în rândurile noastre şi în Europa de mâine să vieze agenţi ai barbariei şi ai dizoluţiei, în contra căreia ducem astăzi cea mai mare luptă cunoscută în istorie.

Suntem în pragul anului 1943, an care va aduce cu sine evenimente ale căror urmări se vor repercuta peste secole îndelungate.

Să fim tot timpul la înălţimea acestora. Să ne clocotească în sânge necesitatea purificării noastre, a purificării Europei de toate elementele intruse, de necesitatea arianizării ei totale.

Să ne dăm seama în pragul noului an, şi acum când ne aşteaptă alte lupte eroice şi alte grele sacrificii, că necesitatea acută de a pune toate forţele în luptă nu se poate realiza, fără o purificare totală internă şi internaţională.

Pentru Europa şi pentru tot globul *Toate forţele în luptă* însemnează, pentru azi, pentru mâine şi pentru totdeauna: *Purificarea de toate elementele eterogene, liberarea energiilor genuine şi punerea lor în valoare pretutindeni, selecţionarea elementelor optime ale popoarelor, stârpirea celor parazitare, spiritualizarea tuturor prin muncă constructivă, sacrificiu şi eroism.*

ROMÂNIA EROICĂ

EXOD

Dinspre nord oamenii se scurgeau — mereu —
Cu ochii tulburi, cu pumnii strânşi.
Femeile îşi scuturau buclele pe faţă
Ca să nu li se vadă zâmbetul trist. Plânşi
Oamenii treceau — întunecaţi — în necunoscut.

Femeile îşi încleştau buzele
Pentrucă sărutul bărbaţilor de-aici nu era cald

Şi pentrucă dincolo de zare — mureau luptând
Cei dragi — cei ai lor... straniu —
Totul era însângerat, totul era scrum.

Dispre nord oamenii se scurgeau — mereu....

PETRE A. BUTUCEA.

R U G A

PENTRU RĂZBOIUL CEL SFÂNT

Doamne!
Tu care le ştii toate
Şi toate le înţelegi,
Că Tu singur le-ai făcut
După Înţelesul şi Voia Ta;
Tu, care poţi Totul!
Care eşti dintru Inceput
Iubire,
Lumină,
Şi Faptă,
Cuvânt născător de viaţă,
Prin pâlniile Cerului
Strecurat nouă:
Stropi de suflet,
Grăunţi de dor,
Şi rîvnă spre Tine...
Doamne!
Dela noi la Tine
Porneşte Ruga cea Mare
De astăzi:

Vezi-ne,
Auzi-ne,
Înţelege-ne
Simte-ne alături de Tine,
Aşa cum suntem,
Cum din veacuri ne-ai zămislit:
Cremene-Dac,
Diamant-Roman —
Să durăm în etern,
Să stălucim în etern,
In Plaiul unde ne-ai aşezat
După Voia Ta...
Că noi mai mult n'am cerut;
Ci, pe Tine Te-am ascultat
Şi Te-ascultăm;

Numele Tău nu l-am luat în deşert,
Şi cu Trufie nu Te-am privit....
La Tine e nădejdea noastră:
Dă-ne Increderea
Făcătoare de Minuni;
Unge-ne sufletul
Cu harul Vitejiei;
Aprinde-ne sângele
Cu jarul Neodihnei;
Intăreşte-ne oasele
Cu ţimentul granitului;
Şi carnea înviorează-ne-o
Cu fiorul Tinereţei veşnice, —

Să înfrângem, Doamne,
Hoardele Necuratului,
Monstrului viclean —
Iscariotean —
Ucigaşul Neamurilor,
Pustiitorul Altarelor,
Distrugătorul Omului —
Fiară deslănţuită
Nimicitoare de Suflet!

Intunerecul abătut preste Lumină
Să-l risipim, Doamne,
Şi iarăşi să fim stăpâni
Pe'ntinsul luminos
Al Plaiului nostru străbun...

Că noi, nu cerem dela Tine
De cât plinirea Voiei Tale
Dintru Inceput, —

Doamne!

ION PAJURA

PRIMATUL SANGELUI

Dacă înlăturăm mercantilismul din linia preocupărilor noastre, vedem că adevăratul criteriu al selecționării elitelor în interiorul popoarelor și în viața internațională este neamul, este rasa. Intrucât sângele dictează, trebue să ne asigurăm mai întâi de potențialul și puritatea lui. Un sânge amestecat va dilua energiile și va condamna poporul respectiv la mercantilism și la paralizarea lui prin forțe divergente.

Un alt principiu care se afirmă cu putere din primatul sângelui este acela că fiecare popor va trebui să trăiască prin specificul său propriu și să ocupe un loc sub soare în raport tu acest specific.

In noua lume care va eși din gigantica încăerare care încinge globul, nu se vor putea admite în principiu popoare și state hibride compuse din forțe divergente, din sânge captat prin forța brută a metodelor perimate.

Acest fel de popoare și de state vor trebui dizolvate și date spre guvernarea popoarelor omogene, menite să le împiedice de a otrăvi atmosfera noilor stări de lucruri prin prezența lor în concertul popoarelor.

Insănătoșirea internă și însănătoșirea internațională nu se poate face pe altă cale.

Erau în trecut poopare cari practicau furturile etnice dela vecini, pentruca să se poată desvolta și prospera în detrimentul lor. Acest fel de furt nu se va mai putea practica în viitor. Nu numai atât, dar aceia cari l-au practicat vor trebui să restituue prada.

Un exemplu elocvent ne dă marele Reich. Pangermanism, da, dar și panrasism. Actuala Germanie, Germania lui Hitler, nu admite încorporarea în sânul poporului german a elementelor eterogene. Puritatea de rasă apare astăzi ca un principiu sfânt care asigură grandoarea poporului german. Dar puritatea rasială a germanilor implică în sine necesitatea de purificare rasială a celorlalte popoare.

Nimenea ca poporul german nu-și dă seama mai bine că el nu e singur în lume, că va trebui să conlucreze cu celelalte popoare la progresul comun, că rezultatul luptei va fi cu atât mai îmbucurător, cu cât partenerii vor fi mai apți de progres,

cu cât vor fi mai purificați ca sânge, mai unitari în concepții, mai organizați ca popoare și rase diferite.

La acest rezultat duce în definitiv solidaritatea dintre neamuri. Nu numai neamurile trebuesc purificate, ci și rasele dominante ale continentelor. Solidaritatea universală nu se poate stabili pe altă cale.

Europa a europenilor și Asia a asiaticilor, ese ca o axiomă din actualul război. Trebue să privim evenimentele în față și să le primim astfel după cum se prezintă. Dreptatea imanentă ne cere să fim solidari cu noulle principii de viață, să ni le însușim cu totul, să le facem una cu sângele, cu trupul și cu sufletul nostru.

Europa a europenilor și Asia a asiaticilor! Am mai avut ocazia să ne ocupăm e această chestiune în rândurile noastre. Asia e îndepărtată. Ea își va spune cuvântul ei prin marele popor dela soare răsare și prin redeșteptarea la viață a altor popoare ale căror putere de viață și de afirmare în ogorul internațional nici nu le putem bănui pentru moment. Dar în ce privește Europa ne dăm seama imediat de principiile de organizare cari îi pot sta la bază în virtutea desfășurării evenimentelor epocale prin cari trecem.

Nu e suficient a spune că Europa va fi a europenilor. Va trebui să determinăm și cari sunt europeni adevărați. Căci, dupăcum în interiorul popoarelor trebue să căutăm rasa pură, tot așa în ce privește comunitatea europeană, va trebui să căutăm și să punem în valoare elementele cari au făcut din ea șampioana culturii universale, iar nu jidovimea și toate celelalte elemente intruse cari nu pot decât să-i dilueze energiile constructive, să-i otrăvească sângele.

Nu se mai pot admite în Europa state și popoare de sine stătătoare, alcătuite din infiltrațiile dela Nord, străine de specificul ancestral multimilenar al locuitorilor ei.

ITALICUS

DATORIE

In valmașagul loviturilor, a desiluziilor, a amărăciunilor de tot felul, discuțiile și neînțelegerile între cetățenii aceleiași țări, iau o înfățișare ce copleșește mai grozav, chiar de cât pierderile celor scumpi, ce se duc pentru apărarea pământului nostru, căci aceștia mor cu onoare, ceilalți tot morți sunt, unii pentru alții, dar în lupte fratricide, ce omor prestigiul și demnitatea colectivă a neamului lor.

Pilda dureroasă a unor țări, ce sunt sfâșiate de certuri intestine, când probleme grele sunt puse și când ar trebui ca toți să fie o turmă și un păstor, nu poate să nu stârnească un examen general de conștiință la toți cetățenii conștienți de răspunderile colective ale tuturor claselor sociale, ce compun o națiune.

Popoarele nu trăesc numai din gloria trecutului, din legende, nici din înfăptuirile premergătorilor, ele, cricât de glorioasă le-ar fi istoria, au a răspunde în fiece împrejurare la chemările clipei ce le cer să se încadreze cu vrednicie în imperativul vremii. Nu pot trăi numai din moștenirea strămoșilor, ca fiul risipitor, ci au a aduce contribuția lor în evoluția universală *de acțiune, de gândire, de creație, de jertfă*, altfel aceste popoare, nu ar fi decât stafii, ce ar trebui închise într'un muzeu nemai fiind forțe vii, ci numai mărturia unei glorii perimate.

Luptele interioare, discuțiile ideologice, pasiunile ce mocnesc ca erupții în timpuri normale și arată vitalitatea individuală și colectivă, devin extrem de primejdioase în timp de zbucium, de mari zguduiri cosmice, cum este acest război, ce a cuprins într'o criză colectivă lumea întreagă.

In asemenea împrejurări, o obște are o singură poruncă, *a fi solidară, a lupta și a învinge.*

Părerile individuale, simpatiile, antipatiile, sentimentalismul personal, sensibilitatea excesivă, tot ce este apanajul și dreptul omului trebue să înceteze, înlocuite printr'un singur cuvânt *Patria*, o singură viziune *Țara*, o singură lozincă *Salvarea Neamului.*

Ce or fi făcând cei din planeta Marte, cei iubiți din Ve-

nus, din lună sau din soare, ce gândesc cei din alte colțuri de pe pământ, nu ne privesc.

Noi aici trăim, aici ne este rostul, aici avem a ne face datoria de români și de creștini, fără a îngădui nici o atingere la dârzenia, pe care orice adevărat luptător o păstrează până la ultima sa suflare.

Nenorocirile altor neamuri desigur stârnesc compătimire, însă comandantul nostru ne spune:

„Toate ne mișcă, nimic nu ne sdruncină", suntem și rămânem întregi la minte și la suflet, însuflețiți de un eroism neprecupețit și de un naționalism integral.

Leali, cu adversarii ce trebue să ne stimeze și să ne știe de frică, și *cu prietenii*, cari trebue să știe și să fie siguri că, le-am dat o *iscălitură* de *onoare*, pe care, înțelegem toți colectiv a o respecta, căci cuvântul dat pentru noi este un contract moral sfințit, ce nici când un român neaoș nu îl rupe.

Părerile individuale nu interesează. Ele nu pot fi decât înăbușite, Astăzi, când frați de ai noștri mor pentru salvarea noastră, cei deacasă, nu pot decât să dorească izbânda lor, căci altfel lumea întreagă își pune întrebarea: cum își lasă odraslele lor să moară, dacă nu comandă categoric imperativul de viață și moare al neamului românesc.

Inconștiența are margini. Aripile morții plutesc deasupra noastră. Ii întunericul înconjurător numai făcliile aprinse de sufletele tari pot lumina, drumul spinos ce duce la izbândă.

Destinul nu se îndeplinește cu vorbe goale, ci cu asprele jertfe, liber consimțite de un neam întreg, ce nu se poate îndoi de menirea lui.

Nu la ceaiuri, nici în petreceri se oțelește voința, ci în disciplină ascetică, în înflăcăratul entuziasm al sufletelor credincioase pentru cari moartea este clipa sfințită ce duce pe creștin la Mântuitorul lui.

Mame, soții, surori, voi toate aveți datoria de a ține treze virtuțile poporului nostru, îndepărtând ispitele cioclilor, cari, făcând jocul dușmanilor, caută a ne despărți unii de alții, a ne împărți pe ideologii, în ceasul când o singură poruncă este:

„A lupta, iarăşi a lupta, încă a lupta" şi cu Dumnezeul părinţilor noştri, să privim viitorul în faţă, liniştiţi, hotărîţi, dârji şi uniţi, solidari în dureri şi bucurii, formând un tot *nedespărţibil şi indestructibil.*

Cu credinţă şi voinţă, biruinţa va fi a noastră.

Alexandrina Gr. Cantacuzino

CITITORILOR

Când lângă foc, în serile de iarnă,
Vă mângâiaţi citind cuvântul meu,
Când lira mea îşi frânge melodia
In suferinţi de viscol şi ecou,
Voi ccredeţi poate că-mi revărs ardoarea
Şi chinul nesfârşit, ca să distrez
Cu sângerarea inimii, cu versul,
Vreun cititor, făcându-mi slova,-crez.

Cu cât mai mult mă biciueşte soarta
Cu-atâta mai fierbinte voiu striga
Şi strigătul se oglindeşte'n cântec
Şi cântec îl întoarce inima.
Gândiţi-vă la simfonia ceea
Sfâşietoare-a păsării'n surghiun, —
Voi numai ştiţi să'nchideţi colivia,
Smulgându-i astfel cântecul nebun.

Şi voi mâhniţi poetul, ca din doruri
Să-şi cizeleze versul măiestrit
Ş'apoi îngânduraţi la gura sobei
Sorbiţi din slovă vis şi infinit.

Intâiu ne daţi paharu'nsingurării,
Să semănăm în apa lui cuvânt
Şi orizont şi inimă şi vieaţă,
Bogat să vi-l întoarcem, cu avânt.
Ah, vă distrează suferinţa noastră,
Căci e frumoasă ca un cântec lin
Al dorului etern, al nostalgiei,
Insămânţat de mâna ta, Destin!

VERONA BRATEŞ

DELA PANGERMANISM LA PANRASIMS

Cel ce înţelege semnificaţia evenimentelor prin cari trecem nu se poate îndoi de rezultatul final al actualului război mondial. In afară de epocele de prăpăd, cum a fost acelea a invaziei barbarilor, cari au aruncat Europa în întuneric şi cari cu toate acestea nu au fost lipsite de puteri fermentatoare prin negativismul lor însuş, întreaga omenire merge în general spre un ţel determinat: Munca constructivă, *dreptatea naţională şi internaţională, punerea în valoare a energiilor creatoare de pretutindeni, stârpirea parazitismului, spiritualizarea popoarelor.*

Judecă superficial aceia cari cred că marile conflicte la cari asistăm ar fi determinate de cauze economice, de conflicte de interese, de necesitatea de a se menţine puterile latifundiare, mafia iudaică, plutocraţia, cu tot cortegiul lor de scăderi, de striviri de energii, de imoralitate şi ticăloşie. Toate acestea sunt cauze de suprafaţă. E o cauză mult mai profundă care dirijează din adâncuri. E necesitatea de a înlătura din drumul omenirii aceste impedimente. Numai prin această necesitate se explică acuitatea şi tragica măreţie a evenimentelor.

Oricari ar fi progresele de guvernământ şi planurile de viitor ale celor două părţi în luptă, fiecare are grije de a arunca asupra adversarului toate scăderile morale, menite de a-i scădea prestigiul, de a-l demoraliza, de a-i seca isvoarele de credinţă şi de acţiune.

Având fiecare ţeluri determinate, îşi dă seama totuş că nu va putea ajunge la izbândă decât cu condiţiunea de a se adapta sau cel puţin de a se ascune sub protecţia înaltelor principii de morală, a spiritualităţii veşnice săditâ în cele mai intime cute ale sufletului tuturor generaţiilor de totdeauna şi de pe tot întinsul globului.

Deaceea imoralitatea şi ticăloşia trebue să fie neapărat în rândurile adversarului. Fiecare beligerant îşi dă seama că distrugerea moralului adversarului e decisivă pentru rezultatul luptei.

Intr'un articol anterior[1]) ne-am ocupat de puterea ani-

1) „România Eroică", an. VI, Nr. 28, Dec. 1942.

matoare a credinţei în victorie. In prezentul articol vom căuta a scoate în evidenţă ţelurile eterne cari se concretizează în decursul acestui război unic în istorie, ţeluri cari se obiectivează cu atât mai clar, cu cât puterile adverse opun o rezistenţă mai dârză.

Fără să mai pătrundem adânc în trecutul istoric al Europei, e suficient de a ne referi la războaele napoleoniene şi la războaele cari au sângerat omenirea de atunci încoace, pentru a ne da seama că actualul război mondial nu face decât să desăvârşească ceeace a făcut substatul tuturor acestor frământări.

Am spus de atâtea ori că vine epoca eroismului, că a trecut timpul parazitismului, al exploatării omului prin om, a popoarelor prin alte popoare, că s'a ivit la orizont o nouă epocă istorică în care necesitatea de a ne apropia de justiţia imanentă face un pas decisiv.

In *„Viaţa Morală" a Popoarelor"* în *„Război şi Civilizaţie"*, în *„Spirit şi Materie"*, am arătat pe larg că se naşte o lume nouă. că toate evenimentele prin cari au trecut predecesorii noştri şi cele prin cari trecem noi astăzi nu fac decât să ne conducă cu pas gigantic către acest rezultat.

Războiul acesta nu a început odată cu trecerea victorioasă a armatelor germane în Polonia. Acest război nu e decât continuarea celui trecut. Şi trebue să ştim bine că e declanşat pe aceeaş bază ideologică.

Dela 1918 şi până la marşul asupra Romei, am avut un lung armistiţiu, în timpul căruia idealurile specifice ale epocei s'au polarizat în aşa măsură, că s'a făcut posibilă distincţiunea între lumea nouă în plină gestaţiune, şi lumea veche pe cale de dispariţie. Marşul asupra Romei a fost primul semn de război, de reînceperea ostilităţilor. I-a urmat îndeaproape Adolf Hitler cu naţional-socialismul german, şi celelalte mişcări din Europa şi din Japonia cari au prefaţat evenimentele.

Astăzi stau masiv faţă în faţă lumea nouă, reprezentată prin puterile axei, şi lumea veche polarizată în anglo-saxoni, secondaţi de puterile dizolvante ale jidovismului şi bolşevismului.

După secole de frământări şi de grele încercări, Europa şi cu ea omenirea întreagă, a ajuns însfârşit la limanul mult

dorit de toate popoarele globului, la necesitatea de a se determina forţele constructive ale lumii, de a le pune în valoare, şi de a se elimina puterile destructive, satanice, puterile întunericului cari, prin forţa brută, prin puterea lor destructivă, ţineau în adâncuri, imensele valori umane spirituale şi materiale şi le condamnau la stârpiciune.

Dar să scrutăm mai de aproape evenimentele şi să vedem ce poartă în ranita lor soldaţii axei pe câmpurile de război ale întregului glob.

Dela primele mişcări, determinate de ruperea armistiţiului dela 1918, s'a ivit la orizont imperialismul fascist.

Fascismul, prin genialul lui Duce, voia, în esenţă, să refacă vechiul imperiu al Romei, gloria ei de altă dată.

In rezumat, pentru Duce şi pentru fascism scopul vieţii, scopul omului în general e de a trăi în mod periculos, *„vivere pericolosamente"*, adică de a fi veşnic pe şantierele constructive, veşnic în luptă pentru eliminarea răului din lume. Iar în ce priveşte Italia şi pe italieni, aceştia trebuiau purificaţi ca rasă, spiritualizaţi, ridicaţi la rangul de puteri constructive de primul ordin, la treapta de eroi ai marilor înfăptuiri pe teren.

Concomitent cu Roma, porneşte şi Berlinul, cu celalt mare geniu al timpului, Adolf Hitler, în calitate de polarizator al idealurilor rasei germanice. Având acelaş eroism la bază, aceeaş necesitate de a ridica massele de a le organiza şi pune în valoare, de a arunca în luptă puterile constructive cari zac în inacţiune, Adolf Hitler s'a făcut în primul rând şampionul rasei sale.

Pentru dreptatea germanică a înţeles el în primul rând să-şi galvanizeze poporul.

Spiritul noului timp care-l animează l-a pus în situaţia de a face minuni. Integritatea naţională a Reichului a fost realizată în timp record în contra unor adversităţi cari, pentru orice om de lume veche, ar fi părut invincibile.

Dar Marele Reich, odată realizat, trebuia să-şi asigure posibilităţile lui de viitor şi siguranţa zilei de mâine. Programul de realizări germanice stă clar expus în epocala lucrare a Fuehrerului, *Mein Kampf*, pentru ca să nu mai fie nevoe să insistăm.

Eram în faţa unor ţeluri specifice, urmărite, atât de Ita-

lia cât şi de Marele Reich. Insă aceste ţeluri cuprindeau în sine şi ţeluri generale cari nu puteau rămânea în umbră, odată cu desfăşurarea evenimentelor. Şi astfel se face că viziunea imperială a Romei şi pangermanismul s'au trezit faţă în faţă cu problemele capitale ale Europei şi ale lumii, cari cer ca popoarele să fie puse pretutindeni în situaţia de a-şi putea pune în valoare energiile constructive şi genul lor specific, adică de a se realiza programul menţionat în capul acestui articol.

A trebuit deci să trecem dela imperialismul roman şi dela pangermanismul Berlinului, la panrasism, care a devenit adevărata stea călăuzitoare a timpului nostru.

Mişcarea fascistă şi cea naţional-socialistă, toate mişcările de regenerare cari ne frământă, implică în sine o nouă organizare a Europei şi a întregului glob.

Cum am spus în *„Spirit şi Materie"*, s'a dus timpul statelor şi păturilor exploatatoare. Epoca eroismului bate la uşe. Statele şi popoarele vor trebui să se organizeze nu pe baza pretenţiilor lor, ci pe baza puterilor lor constructive, a gradului lor de purificare, de spiritualizare, în raport cu zestrea spirituală pe care o poate aduce în concertul popoarelor.

Nu statul, nu poporul însuş poate avea pretenţii, ci puterile constructive cari îl alcătuesc. De aci urmează că nicio cloacă guvernamentală, nicio forţă dizolvantă sau destructivă nu va putea avea cuvântul în lumea cea nouă. Căci rostul acestui război, al lumei celei noui pe care o va realiza, cere din contră să se nimicească tot ce poate sta în calea ridicării forţelor constructive, a părţilor optime ale popoarelor şi păturilor sociale de pretutindeni.

O purificare generală e la ordinea zilei. Această purificare va eşi ca o necesitate de neînlăturat din actualul război.

Marele şampion al acestui război e marele popor german. Cu privire la rolul lui determinant în desfăşurarea evenimentelor, gloria lui va rămânea eternă. Eternă va rămânea gloria şi a acelor popoare cari în mod sincer şi spontan au intrat în rândurile luptătorilor, printre cari în primul rând suntem noi.

Dar condiţiunea de căpetenie pentru toţi este renaşterea lor, purificarea lor spirituală, naşterea lor a doua oară în noua lume care se naşte, adaptarea lor integrală la această lume,

naşterea lor în mod concomitent a doua oară în patria şi neamul lor şi încadrarea acestui neam în solidaritatea universală.

Şi astfel am ajuns dela pangermanism, la paneuropenism, la panrasism.

Şampionii marilor evenimente prin cari trecem îşi dau seama din ce în ce mai mult, că viitorul omenirii stă în lărgirea solidarităţii umane, în dispariţia egoismelor naţionale, a parazitismului de pretutindeni, în punerea în valoare a fiecărui popor, a fiecărei rase cu specificul ei, că războiul acesta atrage după sine dispariţia din sânul popoarelor a otrăvurilor pe cari le-au lăsat în urma lor agresiunile trecutului.

Se vor revizui situaţiile arbitrare, stabilite prin forţă brută Se vor pune la locul lor paraziţii de pretutindeni, fie clase sociale, fie popoare, fie indivizi. Se vor pune în valoare popoarele vrednice şi păturile producătoare. Se vor expropria latifundiile popoarelor parazitare. Se va pregăti climatul necesar pentru a se stabili pe pământ aevărata democraţie, adevărata libertate şi fraternitate între păturile sociale şi între popoare.

Revoluţia franceză dela 1789 a avut darul de a înlătura în unele părţi şi de a submina în altele stările de lucruri rezultate in invaziile barbare. A distrus în principiu feudalismul şi a pus bazele democraţiei şi naţionalismului care va guverna evenimentele secolului al XIX-lea şi începutul secolului nostru.

Războiul mondial trecut a dus mai departe această operă, distrugând imperiile de pradă din Europa şi pregătind atmosfera necesară pentru a se ajunge la înfăptuirile actualului război.

Războiul dela 1914—18 este fiul legitim al revoluţiei franceze şi al celorlalte răsboaie ce i-au urmat, dupăcum actualul război e continuarea fatală a celui trecut.

Actorii din războiul trecut nu erau de talie de a putea realiza adevărata democraţie şi adevăratul naţionalism. Mercantilismul iudaic era în floare. Otrăvurile infiltrate de el în sânul popoarelor şi otrăvurile moştenite, cari n'au putut fi înlăturate, au împiedicat pe cei ce au dus războiul şi au dictat pacea ca să realizeze într'o mai largă măsură ideologia care punea stăpânire pe popoare.

De aceea s'a făcut o pace a intereselor momentului şi nu o pace în armonie cu principiile eterne cari guvernează lumea.

S'a făcut un mare salt spre aceste principii, dar nu se pu-

tea merge mai departe. Corifeii păcii de atunci nu puteau să treacă peste interesele şi concepţiile lor, nu se puteau întrece pe ei înşişi.

S'au înlăturat imperiile de pradă din Europa, dar au rămas imperiile de pradă şi stările anarhice din restul lumii. Şi principiile cari steteau la baza războiului trecut implicau deopotrivă şi dispariţia acestor imperii de pradă, şi stările anarhice din sânul popoarelor. Din acel război a eşit şubreda situaţie a Angliei, a Americei, a Rusiei şi a tuturor ţărilor cari stăpâneau teritorii transoceanice şi cultivau anarhia morală, mercantilismul şi iudaismul disolvant.

Conform rezultatelor ideologice ale războiului trecut, nu se mai putea admite ca, de pildă Anglia, o insulă de negustori din marginea Europei, să continue a stăpâni şi exploata în folos propriu sute de milioane de oameni condamnaţi la un sclavaj perpetuu. Şi nu se mai putea admite ca pleava umană dela nord care constituie Rusia sovietică, regisată de mafia jidovească, să continue a otrăvi genul uman pe o întindere de zeci de milioane de kmp, ameninţând infectarea şi aruncarea în întuneric a întregii omeniri.

Nu se mai puteau admite rămăşiţele trecutului perimat pe nicăeri. Sclavagiile trebuiau stârpite pretutindeni, energiile umane trebuiau puse în valoare, adevărata democraţie şi adevăratul naţionalism trebuiau să-şi facă drum în sânul popoarelor.

La soare răsare era un popor în plină ascensiune care era condamnat să asiste neputincios la împânzirea oceanelor de puterile plutocratice a căror stăpânire nu găsea altă justificare decât forţa cuirasatelor.

In Indii, în Africa, pretutindeni, sute de milioane de oameni trebuiau să continue a suferi un sclavaj odios.

In Europa popoarele cele mai bine înzestrate, depozitarele culturii şi progresului uman, trebuiau să sufere ascendentul plutocraţiilor anglo-saxone şi descompunerea morală prin virusul iudaic.

Starea aceasta de complet dezechilibru nu se putea menţine. Ea dezonora genul uman. Echilibrul politic şi moral al globului nu se mai putea rezema pe o stare de mercantilism

şi forţă brută, pe exploatarea a om pe om şi a popor pe popor.

Un alt echilibru trebuia stabilit, bazat pe forţele constructive reale, pe adevărata democraţie, pe naţionalismul integral, pe punerea la locul lor a tuturor raselor globului.

ION COLFESCU DELATURDA

ARMONIZAREA EUROPEI

Cred că oricine a înţeles că actualul război aduce după sine arianizarea Europei. Astfel ajungem dela pangermanism, la panrasism şi dela panrasism, în ce priveşte Europa, ajungem la panarianism.

Aceasta este forma de unificare a Europei de mâine şi nu poate fi alta. Arianismul apare ca o exiomă pentru Europa viitorului.

In această ordine de idei trebue să determinăm rolul specific al fiecărui popor din Europa.

Poporul german reprezintă deja o masă compactă omogenă, pusă sub aceeaş conducere şi animată de aceleaşi idealuri.

Nu se poate spune acelaşi lucru de popoarele mediteraneene. Şi trebue să ştim că în noua formaţie a Europei nu se vor mai admite state liliputane, nu se vor mai putea cultiva graniţe chinezeşti la fiecare pas.

Toate aceste popoare nu-şi vor pierde geniul lor specific, dar vor trebui să formeze, sub pedeapsă de moarte, o singură unitate spirituală.

E suficient să ne aruncăm ochii pe hartă, pentru a ne da seama că dela Oceanul Atlantic şi până la Asia Mică, cuprinzând şi Africa de Nord, va trebui să găsim o desăvârşită unitate în diversitate.

In această alcătuire statală, rolul nostru în sudestul european va fi determinant. Noi vom trebui să alcătuim mâine citadela inexpugnabilă a acestui bloc, o citadelă deopotrivă de importantă pentru rasele dela Sud, ca şi pentru blocul germanic.

Suntem un popor căruia i se impune, după milenii de grele încercări un nou rol istoric bine determinat. Călare pe Carpaţi, stăpâni pe valea Tisei, ca şi pe valea Dunării, şi impunându-se personalitatea atât în stepele Ruseşti, cât şi în

ţinuturile balcanice, noi vom trebui să formăm reazemul şi chiagul viitoarei alcătuiri statale dela sud.

Dar am mai spus-o şi o repet: pentru a ne putea îndeplini rolul, va trebui să devenim un popor de 60—70 milioane de locuitori şi cu o întindere tteritorială corespunzătoare. Problema e tragică şi simplă: *Sau vom deveni mari şi puternici, sau vom pieri.*

Nu suntem importanţi numai pentru noi. Suntem indispensabili întregei Europe, rasei ariene în general.

In părţile în cari suntem aşezaţi nu are cine să ne ia locul. Aceste părţi au fost expuse în treecut şi vor fi expuse şi în viitor.

Deşi multimilenari pe teritoriile noastre, ca popor şi ca stat, decurând închegat, posedăm o vigoare, o putere de afirmare puţin comune. A trebuit să vie acest război, pentru ca să ne descopere streinii, pentruca să ne descoperim noi pe noi înşine. Faptele noastre de arme, vitejia fără de seamăn a ostaşului român, ne dau dreptul şi ne impun datoria de a ne pregăti pentru rolul ce ne rezervă viitorul.

Dar pentru a ne îdeplini rolul ce ne rezervă istoria şi poziţia noastră geografică, pe teritoriul european, va trebui mai întâi să desăvârşim lupta pentru eliminarea din sânul nostru a tuturor elementelor intruse, a elementelor streine de rasa noastră, a elementelor dizolvate şi parazitare.

Va trebui mai presus de toate să devenim noi înşine.

Va trebui, să punem în valoare toate energiile constructive ale neamului, să aducem la suprafaţă elementele lui optime, să ne spiritualizăm de sus şi pânăi jos în toate straturile sociale să devenim eroi ai faptei şi ai gândului, nu numai pe câmpul de război, dar în toate domeniile de afirmare ale vieţii.

In definitiv, după cum noi ca indivizi nu trebue să ne referim la drepturile noastre, ci la datoriile pe cari urmează să le îndeplinim, tot aşa şi noi, ca popor, nu trebue să ne prezentăm la masa verde internaţională cu pretenţii, ci cu fapte eroice, cu misiuni constructive şi pline de primejdii. *„Vivere pericolosamente"*, trebue să fie lozinca noastră de toate zilele, ca şi aceea a fraţilor noştri de pe malurile Tibrului.

Să piară dintre noi egoismul, necinstea şi zavistia. Să devenim *„uniţi în cuget şi-n simţiri"*, o singură spiritualitate vie, *„o singură turmă şi-un păstor"*.

Rolul ce ne rezervă viitorul nu ne permite să ne pierdem în ambiţii deşarte şi în acţiuni mărunte. Nu ne permite să trăim ca paraziţi dela o zi la alta.

Dela mic la mare, toţi trebue să ne dăm seama, că nu trăim decât pentu neamul şi patria noastră, pentru rolul ce trebue să joace acest neam şi această patrie în concertul popoarelor; că trebue să ne scrificăm pentru acest rol, să ne identificăm cu opera ce trebue să îndeplinim.

Purificarea noastră ca rasă, trebue să primeze orice mişcare. Căutarea şi punerea în valoare a oricărui român de sânge, în orict sitiuaţie s'ar găsi, trebue să fie lozinca noastră de toate zilele. Salvarea progeniturii noastre, a generaţiilor de mâine, apariţia lor în cele mai bune condiţiuni trebue să fie grija noastră de căpetenie, Patrimoniul adevărat al neamului fiind copilul, purificarea noastră, spiritualizarea generaţiilor, se impune ca o necesitate capitală.

In aceste condiţiuni putem păşi cu fruntea sus în noua Europă.

Viitorul ne va fi asigurat, nu prin pretenţiile ce vom formula, ci prin datoriile ce vom avea de îndeplinit, prin eroismul, prin sacrificiul nostru pe altarul binelui comun.

Dacă pangermanismul domină poporul german, panrasismul salvează toate popoarele europene, autohtone şi panarianismul le unifică în aceeaşi spiritualitate creatoare. Dacă panlativismul poate unifica popoarele mediteraneene, în acelaşi tot indisolubil, panromânismul ne pune în valoare ca popor constructiv, ne pregăteşte pentru măreaţa misiune, ce trebue să ne îndeplinim şi ne asigură un viitor strălucit.

Pangermanism, panlatinism, panrasism, panarianism şi panromânism, sunt cuvintele în cari se rezumă tot viitorul ce ne aşteaptă.

FLAVIUS

Folclorul în viața Satului

Realtățle asiupra cărora învățătorul trebuue să-și concentreze întreaga sa muncă și capacitate, sunt copilul și satul. Dacă în ce privește prima realitate — studiul copilului — ne găsim într'un incontestabil progres față de trecut — în ce privește cunoașterea autentică a vieții satului, suntem abea la început. Desigur, înfăptuirile ultimului timp sunt un capitol frumos și promițător. Realitatea satului românesc este însă atât de cuprinzătoare și zăcămintele-i inedite nutresc atâtea virtualități, încât, se impune o mobilizare generală pentru scoaterea la suprafața a acestor valori.

E vorba mai alles de valorile folclorice. Acest aspect psihologic — folclorul — arată creația în lungul veacurilor a spiritualității și imaginației poporului care-l are. Arată însăși valoarea poporului.

Datorită faptului că „limba este un organism viu", supus legilor de evoluție și dscluție, inerente organismelor, aceste valori sunt mai expuse pieirii. Acest proces al dispariției, încete dar sigure, a tradiției, se accelerează, cum e și natural, odată cu propagarea în spațiu și timp a civilizației cosmopolite.

ION CRIȘAN
Inv. Dir.

1) Un fragment din lucrarea „Schiță folclorică" a comunei mele **Aghireșu**, Jud. Cluj.

RĂVAȘ LA INCEPUT DE DRUM

Scriu, condus de glasul sângelui, liber și cinstit, și, pentrucă e întâia oară când activez în coloanele revistei *„România eroică"*, am dat acest titlu: *„Răvaș la început de drum"*.

Vor fi aceste rânduri pentru mine, răvaș de drum pe marea linie purtată de revistă și de distinsul ei director, D. *Ion Colfescu-Delaturda*. Iar eu, cinstit călător, îmi cumpăr bilet, ca să pot nestingherit călători pe marea pustă a gândului, un bilet din clasa sincerității, pe linia dinamismului românesc.

S'a observat, peste tot, până în cele mai întunecate colțuri ale lumii, o îndrumare puternică înspre înfăptuirile practice.

Și la noi și în alte țări, se lucrează masiv, cu o grandioasă desfășurare de muncă. Ducerea la îndeplinire a planurilor de înfăptuiri publice au ca rezultat o ridicare a standardului de vieață și a confortului colectiv. Iar o susținută politică de investiții ar avea de adus și înfăptuit o schimbare totală a întregei fețe a țării noastre.

Deaceea trebue ca spiritul de muncă comună pentru binele comun și general să se facă deodată cu educarea de grup într'o etică socială și națională, una și aceeași pe tot cuprinsul țării, și încadrată în doctrina dinamică care animează astăzi tinerimea țărilor aliate.

Pe alt plan, intelectualii de astăzi, deși încadrați în parte sau chiar în total, în diferite îndeletniciri, își găsesc în chipul acesta loc constructiv de cheltuire a energiei lor.

Spiritul de sacrificiu și simțământul gregar ce caracterizează tineretul, cere o realizare deplină a acestui deziderat, spre binele colectivității naționale.

Dece scriu toate acestea?

Ca să-mi fac călătoria până la destinație.

Nu de mult, într'o seară, în *„marginea Ardealului"*, D. Ion Colfescu-Delatruda ne vorbea despre o ligă a *Afirmațiunii Românești*.

Iată destinația, iată gândul!

Aci ar fi locul ca tineretul dinamic românesc — să se strângă — să realizeze, cum bine a spus și scris Directorul „României Eroice", *„marile Înfăptuiri de viitor"*!

Noi, suntem dinamici. Ne-o dovedeşte trecutul, ne-o spune prezentul, ne-o dovedeşte eroismul fără de seamăn al ostaşului român.

Atunci, dece n'am canaliza şi noi ca alţii dinamismul nostru naţional înspre *Marile Infăptuiri interne*, care vor trebui să întregească pe cele ostăşeşti şi să pecetluiască gloria eternă a neamului.

NIC. N. POPA-SĂLISTE.

SĂ READUCEM FEMEEA LA CĂMIN

Suntem în preajma unor transformări epocale. Se pun popoarele globului în noui condiţiuni de viaţă. Trebue să ne ridicăăm şi noi piedestalul pe care ni se va clădi viitorul. Acest piedestal se ridică în primul rând pe câmpul de război, dar clădirea nu va avea trăinicia necesară, dacă nu va fi adânc înfiptă în inima şi sufletul nostru al tutror.

Adevărata bogăţie, adevăratul izvor al energiilor, adevăratul tezaur al popoarelor îl constitue COPILUL. Popoarele cari au nesocotit acest adevăr şi-au pregătit mormântul.

Pentru a vedea realitatea nu e nevoe de prea multe cercetări. E suficient de a arunca ochii în jurul nostru.

Germanii, după războiul de 30 de ani, au rămas o mână de oameni. Francezii, până la războaele napoleoniene, şi chiar până la războiul dela 1870, prezentau o superioritate numerică faţă de germani. Astăzi Germania a ocupat întreaga Franţă, iar fiii ei împânzesc toate câmpurile de război ale Europei şi ale Africei cu un eroism fără de seamăn. Care poate fi situaţia Franţei faţă de această formidabilă manifestare de putere ! Intrebarea singură ne dă şi răspunsul.

Raporturile dintre neamuri sunt în funcţie de copil. Şi numai de noi depinde ca copilul să ne aşeze pe primul plan în conecrtul dintre popoare.

Nu ne ncumetăm a face statistici. Din cea mai mică examinare a faptelor putem trage concluzia că demografia decide de soarta unui popor.

Dar nu numai existenţa copilului importă, importă mai

presus de toate calitatea lui. De numărul şi calitatea copiilor depinde soarta popoarelor.

In prezentul articol voi căutai să expun condiţiunile în cari trebue să trăiască un popor pentru a-şi asigura viitorul, cu privire la raporturile dintre sexe la fecunditatea lor şi la calităţile progeniturii.

In desvoltarea acestei teme, m'am condus de cele ce am scris cu privire la rolul femeei în creaţiune în capitolele: *Cele două principii, masculin şi femenin în creaţiune; Indrumarea sexelor; Sexualitatea destructivă şi Femeea şi progenitura*, din lucrarea mea *„Spirit şi Materie"* (p. 80—112), din care am luat şi toate citaţiile.

Cititorii cari doresc să adâncească problema sunt rugaţi să citească capitolele de mai sus.

O VALOARE COSMICA

Relaţiunile dintre sexe prezintă o importanţă cosmică. Prin unirea lor „ne transportăm din regiunea nefiinţei, din regiunea transcendentă, din existenţa veşnică în Marele Tot, în lumea materiei ; din lumea existenţei pure în afară de materie, în lumea devenirei veşnice, prin naştere şi moarte, prin muncă şi suferinţă". Dar noi nu trebue să ne pierdem în materie. Şi deaceea traversând generaţiunile, trebue să avem veşnic înainte existenţa noastră transcendentă.

Intrucât însă suntem construiţi din materiile pământului, contactul nostru permanent cu transcendentul supfere scăderi, pe cari suntem permanent datori să le combatem cu toate energiile ce dispunem.

Numai prin contactul cu transcendentul reuşim să înlăturăm căderea noastră în pasiunile dictate de constituţiunea noastră materială. Şi dacă facem din actul generaţiunei un scop în sine şi ne cufundăm în pasiuni, în desfrâu, posibilităţile noastre de a ne ridica în transcendent dispar.

Dar, pentru a proceda la perpetuarea noastră în lume, trebue să cucerim femeea. Şi, pentru ca să nu ne prăbuşim în abizuri, trebue să-i evocăm în primul rând *spiritul*. Trebue să facem cu eo operă de creaţiune spirituală, înainte de a proceda la opera de creeaţiune fiizcă.....*principiile cari prezidează la unirea spirituală dintre sexe sunt determinante pentru felul progeniturii" şi emană din transcendent, din etern.*

UNIREA SE FACE PRIN IUBIRE

Unirea între cele dou ăsexe se face prin iubire, prin legea atracţiei universale. Iubirea stă la baza oricărei opere de creaţiune. *„Fără iubire nu ne putem mişca... Toate soluţiile creatoare din viaţa popoarelor sunt determinate de principiul invizibil al iubirii”.*

„Insă iubirea viază în primul rând în sanctuarul căsătoriei. De acolo trebue să radieze în întreg organismul social.

Iubirea nu viază în inimele acelora care au pierdut contactul cu transcendentul, cari se lasă conduşi de pasiunile materiei din care sunt construiţi ca fii ai pământului.

Unirea dintre bărbat şi femee, pentru ca să fie fecundă din punct de vedere spiritual, trebue să fie desăvârşită şi, ca atare, să fie dictată de iubire transcendentă.

„Pentru ca să ajungem la aceasta unire, la unirea desăvârşită, trebue ca femeea să fie perfect pură ca trup şi ca suflet, să fie imaculată ca o floare de lotus, iar bărbatul să-şi ducă abstinenţa până la eroism, abstinenţă în care stă adevăratul principiu al virilităţii sale.

„Prin aceste două virtuţi, prin candoarea femenină şi prin eroismul masculin, se va putea găsi adevărata unire dintre bărbat şi femee... *Se va putea îndeplini, prin unirea lor, actul divin, prin care să li se desăvârşească fiinţa. Se vor putea astfel reproduce generaţiile, nu ca corp, ci ca spirit.*

„Deaceea Christ nu s'a putut naşte decât din Sf. Fecioară Maria, care a rămas virgină şi după naştere, adică candidă. inocentă, imaculată”.

Candoarea şi puritatea femeei este indispensabilă. Intrupărea viitoarelor generaţiuni este determinată de aceste calităţi. De dincolo de spaţiu şi de timp din transcendent, din subconştientul profund al bărbatului şi al femeei, pot bate la porţile vieţii diferite fiinţe. *Se vor intrupa numai acelea cari sunt în raport cu gradul de spiritualizare al celor doi partineri.*

In generaţiile cari bat la porţile vieţii suntem răsplătiţi sau pedepsiţi pentru gradul nostru de spiritualizare, sau pentru rătăcirea noastră în haosul materiei.

ROLUL CAPITAL AL FEMEEI

Deaceea educaţia sexelor decide de viitorul neamurilor. Dar femeea este aceea care are rolul capital. Prin candoarea iş puritatea ei, un popor se ridică, şi prin decăderea ei, moare. Marele act, misteriosul act al transmisiunei vieţii este determinat în totul de nivelul spiritual sau de starea de decădere în care se găsesc actorii ei

„Cum vor fi generaţiile viitoare, ce fel de calităţi vor avea, ce vor urmări în viaţă ; totul se găseşte în preparaţie, se decide în principiu, odată cu selecţiunea care se face prin unirea sexelor”.

O viaţă de decădere, un materialism copleşitor, omoară germenii viitoarelor generaţiuni. Popoarele stăpânite de aceste scăderi nu se poate să nu fie depăşite şi desfiinţate cu timpul de popoarele a căror spiritualitate e în plină ascensiune. Deaceea, pentru ca să ne dăm seama de viitorul popoarelor, de viitorul nostru, trebue să ne ducem la viaţa interioară a individului şi să-i examinăm gradul lui de spiritualizare, candoarea, curăţenia sufletească, eroismul spiritual, puterea de sacrificiu, viaţa lui interioară, preocupările intime cari constituesc resursele vieţii sale. In „această viaţă intimă, în totalitatea labirintului său infinit, se face în fapt selecţiunea germenilor cari vor da naştere generaţiilor de mâine, le împinge în pragul vieţii şi le transformă în fiinţe vii... Lumea noastră de gândiri intime, nu este numai o nebuloasă interioară existentă numai pentru noi, ci este o lume care trăeşte, care-şi are fiinţa în complexul vieţii spirituale a celor ce ne înconjoară, şi care e producătoare de evenimente, de înfăptuiri spirituale mai întâi şi apoi fiizce, ale căror urmări au repercursiuni la infinit.

Strălucirea celor doi tineri cari poartă în ei toate generaţiile cari îi vor urma vibrează prin aceste generaţii. Frământările lor nu au altă explicaţie. Din aceste frământări, din tot mirajul de idealism, ,es puri, es mititeii, es generaţiile menite să ne ia locul, cari umplu universul cu gângurerile lor. Deaceea statul, naţiunea, societatea, nu pot sta impasibili, atunci când, prin unirea sexelor, se decide de soarta, de viitorul lor. *Noi ne transformămă, nu prin cei ce se duc, ci prin cei ce vin”.* In animile acestora se transpun adevăratele principii, pentru

ca, la rândul lor, să le transforme în energii creatoare, să le cultive și să le transmită mai departe. Astfel se spiritualizează în mod perpetuu omenirea, în urmărirea destinelor sale. Astfel eșim din lumea pierzării, și trecem în lumea creațiunii...

„De aceea toată fericirea femeei, tot viitorul umanității stă în curățenia în care fecioara pășește la unirea cu bărbatul, în castitatea cu care ea trece prin viață în lumea formelor. *La altarul curățeniei femenine se crează tot ce e bun pe planetă*".

INDEPARTAREA FEMEEI DELA CAMIN

In lumina considerațiunilor de mai sus să examinăm pe scurt starea în care să găsește anima femeei în statul nostru și în imprejurările prin cari trecem. Să vedem dacă această stare de lucruri este de natură de a salva viitorul neamului, sau dacă nu cumva este plină de primejdii, dacă nu vom lua la timp măsuri de îndreptare.

Nu mă voi opri asupra operelor satanei, care lucrează prin iudaism și bolșevism, tinzând la animalizarea genului uman. Mă mărginesc la constatările pe cari le facem cercetând întrebuințarea femeei în diferite funcții publice și în întrebuințări străine de sexul, de genul și de menirea ei.

Nu pierd din vedere că ne găsim în stare de război, că bărbații sunt întrebuințați aiurea, că avem nevoie de brațe și capacități femenine cari să le ia locul. Aceasta este o stare trecătoare.

Dar independent de această stare trecătoare, există un curent general de masculinizare a femeei, de îndepărtarea ei dela cămin, de infeudare în diferite ramuri de activitate în stat în care n'au ce căuta.

Există un curent de deformare, de ofilire, de înstrăinare de genul ei, de denaturare a vieții ei femenine.

Astăzi femeea fumează în locul bărbatului. Urmează școli înalte cari nu le pot întru nimic ajuta pentru a-și îndeplini rolul lor de transmițătoare ale vieții.

Își pierd timpul și vigoarea pe băncile școlilor înalte și în ocupațiuni cari, îndepărtându-le dela rolul lor de deținătoare ale destinului și viitorului neamului din care fac parte, distrug sa risipesc tezaurul nostru cel mai scump: GENEAȚIILE DE MAINE.

Imi aduc aminte. Am intrat odată la un minister într'o sală îngustă și lungă de câțiva zeci de metri. In tot lungul acestei săli, pe două rânduri, la mese improvizate, stetea câte o dactilografă.

Nu există instituție particulară sau de stat care să nu fie înțesată de femei. Până si barourile și contencioasele ministerelor și ale instituțiilor publice și particulare sunt pline de acelea cari poartă în trupul și anima lor putința de a făuri viitorul neamului.

SE PIERD CERVENII SPIRITUALIZARII NEAMULUI

Ce se câștigă și ce se poate câștiga prin această masculinizare a femeei, nu se poate compara cu pagubele nemăsurate pe cari le suferă națiunea, pagube, cari se pot sconta și în ordine materială și în ordine spirituală.

In ordine sprituală, femeea este scoasă din făgașul ei natural. Ea nu mai are ca principală preocupațiune a vieții sale grija căminului, a bărbatului, a nașterii, a pregătirei, a creșterii generațiilor viitoare. Centrul ei de gravitate devine funcția, ocupațiunea ei în corpul social. Acest fapt o împiedică de a se mărita la timp, de a avea copii la vreme și devine o cauză de dizoluție socială.

O asemenea femee, chiar dacă s'ar mărita, nu ne-ar putea da generațiile spiritualizate de care are nevoie neamul nostru.

In decursul pregătirii ei pentru ocupațiunile extra conjugale și în decursul acestor ocupațiuni, candoarea și puritatea femenină au avut tot timpul și toate ocaziunile ca să se evaporeze, ceeace constitue o pierdere catastrofală pentru generațiile cari, din cosmos, din neant, din transcedent, bat la porțile vieții.

O MISIUNE DIVINA

Dar pentru ce ar fi să insistăm! Școala masculină nu este potrivită pentru femei. Altul este rolul bărbatului. Sunt ocupațiuni cari sunt pe deantregul strivitoare pentru puritatea și candoarea femenină. Ce caută spre pildă femeea la bară prin palatele de justiție, unde să spală rufele murdare ale tuturor decăzuților societății, pe sălile tribunalelor și ale ministerelor cu

ghiozdanele încărcate de afaceri şi de intervenţii ? Ce mai poţi culege din candoarea şi puritatea acestor femei cari au ajuns să se complacă într'o asemenea atmosferă !

Alunecăm aici pe o pantă la capătul căreia nu putem găsi decât dezastrul .

Femeea trebue culeasă de prin toate ungherele pe unde s'a rătăcit şi readusă la cămin, la puritatea, la candoarea ei imaculată.

Trebue să aducem aminte bărbaţilor şi să convingem pe femeea dispusă să se rătăcească în labirintul vieţii sociale în afară de cămin că *ea este prncipiul atracţiunii universale, principiul organizatior în univers ; că ea primeşte flacăra divină şi o transformă în torţă vie ; că creează în lumea formelor şi reproduce la infinit pe Christ în mulţimea popoarelor ; că această măreaţă şi divină misiune nu cadrează cu ocupaţiunile mărunte şi trecătoare, cu ocupaţiunile degradatoare pentru genul ei, pe cari anumite corpuri sociale i le pun întâmplător la dispoziţie.*

Femeea trebue să ţie sus steagul spiritualizării vieţii. Prin puritatea şi candoarea sa, în căminul ei imaculat, trebue să apere pe bărbat de cursele pe cari i le întind greutăţile vieţii şi să-şi crească copiii în eroism şi la adăpost de orice scădere morală.

FEMEEA IMPURA DEGRADEAZA CAMINUT

Femeea trebue să ştie că toată puterea şi fericirea ei stă în curăţenia ei trupească şi sufletească, că lipsa acestei curăţimii îi zădărniceşte viaţa, îi distruge fericirea. o scoate din rolul ei creeator, îi vulgarizează pregenitura, dacă o are, îi distruge căminul, degradează şi paralizează activitatea creeatoare a partenerului ei : *bărbatul.*

Noi toţi trebue să ştim că „este vai de bărbatul care e captat de impuritatea femeei vulgare ; că e vai de progenitura care ese din asemenea femee şi de poporul în care femeile de felul acesta abundă".

Deaceea trebue păzită femeea de toate impurităţile pe cari le prezintă viaţa socială.

„Dacă femeea e agent universal de organizaţie; aceeaş femee se transformă în agent universal de distrugere, atunci când a căzut depe piedestalul ei de candoare.

„Bărbatul poate decădea şi deveni o calamitate pentru procreaţie. Puterea de evocare a giniului femenin îl poate însă reface; poate face ca germenele destructive să fie oprite în acţiunea lor dizolvantă.

„Bărbatul însă, care a trecut prin lumea formelor cu o femee pierdută la braţ, trebue considerat că şi-a pierdut viaţa... *în casele în cari femeea nu e curată, acolo diavolul tronează ca stăpân".*

Acolo nu pot trăi şi nu au ce căuta tinerii eroi şi fecioarele candide.

Curăţenia şi candoarea femeei e cel mai mare bun pe care-l poate poseda un popor. Acelea cari îşi aruncă femeea în vâltoarea vieţii materiale merg spre sinucidere.

„Pentru cei afiliaţi materiei nu există decât suferinţă, crâşnire de dinţi şi moarte".

TOT CE AVEM BUN IN NOI SE DATOREŞTE CANDOAREI MAMELOR NOASTRE

Nu instrucţia fetelor, nu numărul claselor pe cari le-au absolvat, nu anii de şcoală, decid de soarta lor, de soarta descennenţilor, de soarta ţării şi a neamului lor, ci puritatea şi candoarea fiinţei lor fizice şi spirituale.

Dacă ne vom cerceta pe noi înşine, vom constata că tot ce avem bun în noi se datoreşte candoarei mamelor noastrte, *fie că au fost nişte analfabete, fie că au fost trecute prin şcoli înalte, fie că au fost ignorante, fie că au fost savante.*

„Şi dacă vom arunca o privire asupra istoriei omenirei, vom consata că, din mamele cele preacurate, au eşit oamenii înzestraţi cu principii regeneratoare, marii binefăcători ai omenirii, şi că monştrii morali cari bântuesc omenirea sunt produşii femeilor cari au pierdut inocenţa.

„Femeea e pentru bărbat îngerul păzitor al întregii sale existenţe, principiul său evocator, organizator. Dela candoarea mamei lui, care i-a întdrumat primii paşi, şi l-a încălzit la sânul ei, el trece la sânul candid al femeei sale, pentru ca să vadă mai târziu cum se ridică candoarea şi eroismul urmaşilor".

DEGRADAREA VIEȚII PRIN FEMEE

Pentru femeea care și-a pierdut inocența căminul, dacă există, devine un instrument de dizoluție spirituală, de materializare a vieții. Ea poate deveni un puternci instrument de a pune în valoare virilitatea bărbatului, dar nu pentru creațiune ,ci pentru distrugere.

Minciuna și cochetăria, fastul și fardul devin precupările ei de căpetenie. Darurile Panorei pun stăpânire pe ea.

O asemenea femee e lipsită de probitate morală, de credință în raporturile sale, de spirit creator.

In afară de sensualitatea pe care o poate cultiva prin artificile ei, în jurul ei nu există foc care să ne încălzească. Acțiunea ei tinde la risipirea germenilor de viață. Iar germenii de viață pe cari îi prinde și cultivă duc la materializarea vieții.

Aceste feluri de femei fac din fiecare individ pe care-l aduc în lume un germen de dizoluție.

Vin apoi luxul și strălucirea cari acoper toate sub mantia lor iluzorie.

„Stăpânitori de palate ne întind progeniturile, cu aspecte strălucitoare, dar mincinoase.

Astfel se crează cloacele de răspândire a miasmelor distrugătoare de sănătate morală cari infestează societățile de pretutindeni:

„Părăsirea lumei de preocupări spirituale de viață vie... însemnează prăbușirea în adâncuri".

Iată aici e problema capitală pentru neamul nostru, pentru orice neam: „Ființe umane, înzestrate cu înalte valori spirituale, nu văd, nu pot vedea, lumina zilei, pentruca, în locul lor, să apară stârpiciunile morale, pe cari, noi, prin afilierea noastră la materie, prin părțile noastre degradatoare, le introducem în lume.

„Aceste constatări au aceeaș valoare tragică în viața popoarelor". Energiile lor pier și ființa lor se macină prin „cultivarea materiei în detrimentul luminei: al curățeniei, căldurei și înălțării vieții spirituale. Și astfel se aruncă în stârpiciune energiile neamurilor, energiile omenirei", germenii creatori de pretutindeni.

FEMEEA RATATA

In prezentul articol nu ne-am ocupat de femeea ratată, de femeea care a pierdut calitățile ei procreatoare, de femeea pe care organismul social viciat a redus-o deja în stare de epavă feminină. Ne-am ocupat de tinerele generațiuni în plină funcțiune generatoare. Pe acestea trebue să le ferim de pieire, știind că: *„Tot ce se detașează de spiritualizare se ofilește și se usucă, ca frunzele căzute de pe arborele care le-a dat naștere, de pe arborele vieții".*

PREGATIREA VIITOARELOR MAME

Să cultivăm deci femeea, nu ca colaboratoare a bărbatului în lupta grea din afară de cămin, ci ca creatoare și păzitoare a căminului ei, știind că: *„Determinarea apariției generațiilor viitoare și spiritualizarea lor e problema de care depinde întreg viitorul neamului".*

Suntem la o răspântie a istoriei. Trebue să ne naștem a doua oară în Patria și Neamul nostru, în noua lume care bate la porțile vieții. Trebue să pregătim pe viitoarele mame pentru acest măreț rol.

Mamele viitorului nu se mai pot pierde în acțiuni mărunte, nu se mai por masculiniza. Mamele viitoare vor trebui să știe că nu trebue să căutăm viața, ci pregătirea pentru viață, că, cu o viață netrebnică nu avem ce face, că o asemenea viață trebue lepădată cu dispreț.

Mamele viitorului vor trebui să știe că viața e o continuă devenire, o continuă prefacere, o luptă de fiece moment, că, odată cu nașterea, vine și obligația să ne pregătim pentru această luptă, pentru creațiune.

Mamele viitorului vor trebui să știe că a proceda altfel înseamnează a lucra la înlăturarea celor fecunzi, pentru a infesta organismul națiunei cu forțe paralizatoare.

In acest sens trebue să pregătim terenul pentru a face loc apariției în sânul națiunei a viitoarelor mame.

MAME EROICE

Mamele viitorului vor trebui să știe că ppoarele se ridică în concertul internațional prin numărul și calitatea descendenților, prin curățenia candoarea și eroismul lor. Vor trebui

să ştie că progenitura lor nu e destinată pentru huzureală, ci pentru muncă creatoare, pentru sacrificiu, pentru curăţenie, pentru candoare, pentru eroism.

Nouă ne trebue luptători, ne trebue eroi. Mamele vor trebui să ştie că pe drum vor cădea mulţi, că nu se ştie însă a căror soartă e mai bună: *a celor căzuţi sau a celor rămaşi*.

Vor trebui să ştie însă că celor căzuţi alţii le vor lua locul, că e o datorie, că e însăş legea vieţii, ca fiecare să piară în opera sa, pentruca, din cădere, din moarte, să ese viaţa.

Mamele viitorului trebue să ştie că determinarea apariţiei generaţiilor succesive şi pregătirea lor pentru viaţă trebue să fie n raport cu rolul creator şi eroic ce ne este hărăzit să jucăm în concertul popoarelor, că trebue să avem o viaţă plină, că fiecare clipă a vieţii trebue să fie o continuă roadă, că aici trebue căutată toată problema vieţii, *toată imensa importanţă pe care o are comerţul dintre sexe în viaţa pământeană*.

REGENERARE TOTALA

Mamele noastre trebuesc pregătite ca să dea naştere acelor generaţiuni cari vor pune ordine în haosul vieţii noastre publice şi private, spre a face din noi un corp viu, palpitant, conştient de el însuş; să creeze pe bărbaţii noştri de stat, pe conducătorii vieţii noastre publice, cari să nu fie sclavii propriilor lr slăbiciuni, sclavii şi executorii slăbiciunilor mulţimilor, neîncuvântătoare, şampionii vieţii materiale; ci să devie şampionii ritmului nostru propriu de viaţă, animatorii marilor curente creatoare, promotorii idealurilor noastre specifice, galvanizatorii corpului social, armata eroică care să încadreze acest neam la carul de triumf al culturei universale.

Nu mai este timp de pierdut. Concomitent cu războiul nostru sfânt, să strângem tneretul femenin de pe unde se găseşte resfirat, să-l readucem la cămin, să reorganizăm familia, *nucleul tuturor progreselor*, să facem legi pentru încurajarea naşterilor şi pentru protecţia copilului, să încurajem căsătoriile, să creem însurăţeilor condiţiuni propice de existenţă, să revizuim întreaga noastră legislaţie în acest scop, să ridicăm potenţialul moral şi productiv al întregii naţiuni la înălţimea menirei noastre prezente şi viitoare.

Fecioare candide, inimi oţelite, temperamente eroice; aceastea sunt comorile cari ne asigură gloria de pe câmpul de război, regenerarea noastră internă, expansiunea în afară, viitorul strălucit ce ne aşteaptă.

Să mergem cu tărie pe drumul deschis larg de eroica noastră armată şi să nu pierdem din vedere că, cu tot acest eroism, problema capitală rămâne: *Determinarea apariţiei generaţiilor viitoare şi spiritualizarea lor prin readucerea femeei la cămin şi prin reeducarea ei totală*.

ION COLFESCU-DELATURDA

AŞEZARI ROMANEŞTI

Comuna Voineşti, — 2400 locuitori, — aşezare pitorească de munte, oameni plini de viaţă şi de iniţiativă. Patria multor întreprinzători cari au împânzit ţara. Un nucleu demn de relevat de viaţă pur românească.

Comuna Voineşti este condusă actualmente cu destoinicie de primarul girant *Bucur I. Olaru*, care îndeplineşte funcţia de notar. Are 2 biserici, o şcoală cu 8 învăţători, un Ateneu popular în care se adăpostesc Căminul Cultural, Banca Populară, Şcoala de copii mic, Asociaţia Muncă şi Lumină şi Subcentrul P. P. Voineşti.

Comuna mai posedă un dispensar medical şi are amenajat un vast teren pentru sport.

ATENEUL POPULAR

Pentru Ateneul popular se cuvine să facem menţiune specială şi să scoatem în evidenţă hărnicia acelora cari au realizat această frumoasă operă. Din clişeul alăturat se poate deduce proporţiile mai mult decât mari pentru o comună rurală cu 2400 locuitori de munte, în mare parte ţărani cu reduse mijloace de existenţă.

Construcţia s'a făcut în anii 1930—1934, din iniţiativa unui comitet format din fruntaşii comunei sub preşidenţia d-lui *Ioan N. L. Dumitrescu*. In acel timp clădirea a costat circa 2.500.000 lei.

Fondurile necesare, în majoritate absolută, au fost procurate de Coop. forestieră *„Râul Târgului“*, astăzi sub conduce-

rea D-lui înv. Nicolae Popescu Schiancu — decorat cu „Mihai Viteazul", de Banca Populară şi de cetăţenii comunei, în frunte cu membrii comitetului Pr. Gr. Muşetescu, D-tru N. S. Dumitrescu, răposatul Bucur B. Cornăţeanu şi Gh. Popeia.

Sufletul acestui Ateneu, a fost şi este *Căminul Cultural „Sarmiza Bilcescu Alimăniţeanu"*, sub conducerea harnicului Preot *Gh. Boteanu* şi a învăţătorilor *Bucur Butoi* şi *Petre Ionaşcu*.

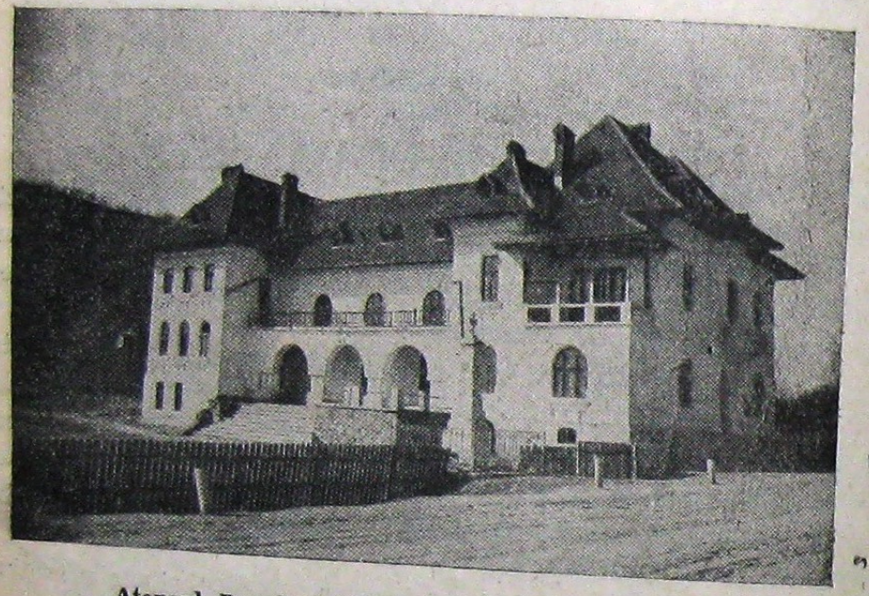

Ateneul Popular din Comuna Voineşti-Muscel

Activitatea culturală este mult înlesnită de dinamismul conducătorilor, cărora le foloseşte în largă măsură sala de conferinţe care este de fapt o adevărată sală de teatru cu balcoane şi cu scenă largă pentru reprezentaţii teatrale.

Mergând pe această cale, Ateneul Popular, care are deja un început de muzeu şi de bibliotecăi, va putea să-şi completeze activitatea prin formarea unei biblioteci şi prin amenajarea unei săli de lectură în etajul de sus, care să adune în acelaş mănunchi pe toţi fii comunei şi să dea pildă viligiaturiştilor cari în timpul verii pot fi atraşi de pitorescul de munte al comunei.

Comuna e iluminată cu electricitate şi posedă şi două monumente eroice.

COPERATIVA FORESTIERĂ: «RÂUL TÂRGULUI»

Cooperativa forestieră: *„Râul Târgului"* din Câmpulung Muscel s'a înfiinţat în anul 1919, după marele războiu mondial.

Zona din care îşi recrutează membrii este alcătuită din comunele Lereşti, Voineşti şi Câmpulung.

Scopul înfiinţării a fost ca să execute exploatările forestiere complectând posibilităţile exploatatorilor particulari români şi spre a înlătura pătrunderea elementelor streine de neam în această regiune pur românească, scop în care a reuşit pe deplin.

Pe de altă parte, scopul practic al înfiinţării cooperativei a fost ca:

Prin materialele rezultate din exploatări şi vândute pe preţ ieftin membrilor săi, să ajute la refacerea gospodăriilor ţărăneşti distruse de războiu în toamna anului 1916;

II. Să procure de lucru societarilor lucrători forestieri, cari să se împărtăşească şi ei din beneficiile cooperativei prin dividend la capital, primă de muncă şi risturnă la materialele cumpărate;

III. Să se ajute la dezvoltarea culturală a zonei sale de activitate, prin ajutarea instituţiilor culturale şi prin contribuţia la clădirea localurilor publice în care să funcţioneze aceste instituţiuni.

In tot timpl funcţionării sale, cooperativa nu s'a abătut dela aceste principii şi se poate mândri cu rezultatele activităţii sale.

A făcut exploatări forestiere de mari proporţii şi a contribuit din plin la dezvoltarea economică a regiunii în care activează şi a membrilor săi.

Noule construcţiuni la care cooperativa a contribuit cu cele mai importante sume sunt:

Ateneul Popular din com. Voineşti.

Şcoalele primare din com. Lereşti şi Voineşti.

Noua biserică din com. Lereşti.

De asemenea a mai contribuit la ridicarta altor localuri din alte comune.

Totalul ajutoarelor acordate pentru construcţiuni publice, opere culturale şi sociale depăşeşte suma de trei milioane lei.

Situaţia financiară la ultimul bilanţ era următoarea:

Total activ şi pasiv	Lei 16.303.062
Din acestea, capital şi fonduri proprii	„ 9.055.587

In prezent execută exploatări forestiere în bazinul Râul Târgului şi industrializează lemnul în fabrica sa prporie, în comuna Voineşti.

Menţionăm, spre lauda lor pe conducătorii actuali ai cooperativei: N. Popescu-Scheancu, Preşedinte; D. A. Vlădescu, Mihai Firică, D. Dumitrescu, Iosif Răcaru, Iosif Săvulescu, Iosif Lăzărescu, Ion Luca, Ion Axintescu, membri în Consiliul de administraţie.

DIN C.-LUMNG MUŞCEL

Cea mai veche şcoală normală.—A fost înfiinţată la 1867 de către regele Carol I care a dat în acest scop din caseta particulară 10.000 de galbeni.

A funcţionat în Bucureşti până la 1896, când a fost mutată în noul local dela Câmpulung, local făcut cu 500.000 lei acordat de decedatul Tache Ionescu, fost ministru al Instrucţiunii.

Regele Carol, aproape anual a venit la examene cât timp şcoala era în Bucureşti.

Dela 1896 şi până azi a funcţionat la Câmpulung cu organizarea dată de profesorul de pedagogie *Ilarian Velculescu*, care a studiat în Germania, fiind trimes pe cheltuiala Statului de Spiru Haret.

Şcoala şi-a desfăşurat activitatea într'o disciplină severă şi a cultivat învăţători mari patrioţi. In războiul 1916—1918 au murit aproape 699 înv. absolvenţi del această şcoală iar în războiul actual, 37.

Printre elevii proeminenţi ai şcoalei citäm: Ion Mihalache, fost ministru; I. C. Petrescu, actual ministru; Iosif Gabrea, fost secretar general şi alţii.

Şcoala are o fermă cu 150 porci şi o seră care rivalizează cu cele mai bune sere din ţară. Numai dela sere şi dela porcărie şcoala şi-a asigurat un venit anual de peste un milion.

Conducători proeminenţi ai şcoalei au fost: *Ilarian Velculescu* şi *I. Gh. Marinescu*.

E o şcoală care şi astăzi poate fi socotită printre primele din ţară.

Fl.

CRONICA

SERBAREA UNIRII
24 Ianuarie 1943

Serbarea unirii dela 1859, dată care reprezintă primul pas al statului român modern, ne găseşte astăzi în cel mai greu moment al istoriei noastre multimilenare pe aceste plaiuri. Aruncând privirea îndărăt în spre mari înfăptuitori ai unirilor trecute, gândul şi voinţa noastră întreagă trebue să se fixeze asupra prezentului şi asupra unui singur punct: *„pregătirea viitorului"*. Acesta e dealtefel tot rostul comemorărilor: *„Recapitularea trecutului în vederea viitoarelor înfăptuiri"*.

Generaţiile trecute ne-au prgătiti România de azi. Pe umerii lor au purtat grele răspunderi. Dar pe umerii niciunei generaţii nu au apăsat răspunderi atât de grele ca acelea cari apasă pe umerii actualei generaţii.

Din luptele eroice pe cari le ducem va eşi: sau România imperială sau nimicirea noastră ca stat şi popor. Nu există altă alternativă.

Deaceea unirile de eri trebue să ne dicteze astăzi cea mai desăvârşită unire *„în cuget şi simţiri"*, încordarea tuturor voinţelor şi tuturor forţelor spre un singur ţel: Salvarea statului şi poporului nostru, salvarea culturii şi civilizaţiei europene, şi pregătirea viitorului.

Nu există energie pe care să nu o întrebuinţăm în acest scop. Nu există gând, nu există simţire care să nu i se închine.

Astfel treblue să gândească şi să înfăptuiască orice român de sânge, oriunde s'ar găsi. Şi bătrânii încărcaţi de ani, şi femeile şi copiii, în stare a ţine o armă în mână, toţi trebue să fim gata să murim pe baricadele neamului.

Am trăit până acum înconjuraţi de duşmani de moarte. Respiraţia ne era grea. A sosit momentul ca să ne degajem, să ne creem în juru-ne un spaţiu vital şi să ne asigurăm graniţe comune cu marii noştri aliaţi.

Grele sunt sarcinile prezentului şi mari sunt problemele viitorului. Toate energiile româneşti trebuesc puse în valoare. Unirea desăvârşită şi voinţa cea mai dârză trebue să fie astăzi unica noastră lege.

INTREVEDEREA DELA CARTIERUL GENERAL AL FUHRERULUI

Vizita Mareşalului Antonescu, a vice-preşedintelui Consiliului de Miniştri şi a celorlalţi demnitari români la cuartierul Führerului a fost scoasă în evidenţă şi comentată de toată presa europeană. Cu drept cuvânt s'a spus că prezenţa demnitarilor noştri la cuartierul general al Führerului în împrejurările extraordinare prin cari trecem şi date fiind problemele discutate, constitue adevărată zi a României şi a poporului român. Din presa zilnică, cititorii noştri au luat cunoştinţă despre această vizită. Importanta ei nu scapă nimănui. In privinţa aceasta, nu e nevoie să insistăm. Altceva vrem să scoatem în evidenţă.

Avem înainte o nouă epocă de desvoltare în viaţa statului şi poporului român. Climatul nostru naţional şi internaţional s'a schimbat radical în ultimul timp. Sub presiunea eroismului legendar al ostaşului român, am mers în continuă ascensiune în ochii noştri proprii şi în opinia publică internaţională.

In ultimul timp, mai întâi timid şi apoi din ce în ce mai cu putere, s'a ivit la orizont imperialismul românesc.

Când, cu câţiva ani înainte de începerea acestui război, directorul nostru a vorbit în faţa unei adunări de învăţători, despre destinele imperiale ale neamului nostru şi despre necesitatea de a i se lărgi hotarele până acolo până unde geniul lui ancestral le impune, în sală s'au auzit vociferări ironice.

Lntr'adevăr, înainte de declanşarea actualului război în lozinca *„nicio brazdă"*, se rezuma tot idealul nostru de politică externă. Era un ideal politicianist nedemn pentru poporul român.

Astăzi, misiunea noastră istorică în părţile în care suntem aşezaţi, apare ca o necesitate de neînlăturat, pentru noi, ca şi pentru aliaţii noştri. Intrevederea dela cuartierul Führerului confirmă faptul şi constitue punctul de plecare al unei noui ere în viaţa poporului şi statului român.

Războaele trecutului ne-au dus la reconstituirea Daciei Traiane. Acest război ne pune pe un nou piedestal:: acela de a ne îndeplini destinul de conducători spirituali în regiunea sud-estului european, de a restabili în această parte a Europei dreptatea istorică, de a înlătura efectele invaziilor barbare de tristă memorie, de a reconstitui cultura şi civilizaţia pe cari

aceşti barbari le-au îngropat în ruine, de a purifica sudestul european de miasmele trecutului, de a realiza o unitate spirituală şi economică şi de a pune în valoare toate energiile constructive din aceste părţi.

Fie că s'a spus, fie că nu, fie că s'a comentat în acest sens evenimentul, la noi şi aiurea, fie că nu, aceasta e semnificaţia ultimei întrevederi a oamenilor noştri de stat dela cuartierul general al Führerului.

Ea constitue un punct de plecare, un moment istoric epocal în viaţa Statului şi poporului român.

CARŢI

— *Dr. Aurel Cosma, — Studii şi Folklor Românesc*, Bucureşti, Tip. „Universul", 1942. Dealungul a 148 de pagini, autorul ne prezintă un studiu temeinic şi plin de învăţăminte, mai ales pentru momentul istoric prin care trecem.

Dăm câteva din titluri: *Misterul precosmic în miturile româneşti; Dualismul cosmogonic în miturile româneşti: Crearea pământului; Apele pământului; Temelia şi arhitectura cosmică în miturile poporului român; Mitologia orogenică a poporului român; Cum se va produce distrugerea lumei; Mituri despre originea omenească; Concepţiile poporului nostru despre făurirea destinului omenesc*, etc.

Reproducem caracterizarea următoare pe care o face autorul, sub titlul *Folklorul mitologic românesc:*

„Subiectele pretutindeni sunt aceleaşi, doar expunerea lor prezintă variante după regiuni, ceeace confirmă că ele s'au născut dintr'un fond comun şi că numai evoluţia lor în medii de izolări naţionale le-a dat înfloriri de expresii locale. Legendele şi credinţele poporului nostru nici nu puteau fi create numai într'o anumită provincie şi apoi răspândite, fiindcă dela început şi până la unirea din 1918. Românii erau condamnaţi de vitregia destinului istoric să trăiască despărţiţi şi astfel n'aveau posibilitatea de a duce o viaţă de tradiţii în comun. Iată de ce datinile şi miturile româneşti, prin aspectul lor unitar, ne arată în mod evident că vechimea lor se confundă cu trecutul etnic,

care se pierde în adâncimea existenţei noastre de două ori milenară şi în profunzimea unor tradiţii de peste patru mii de ani, pe acest pământ al României de azi".

O bogată bibliografie indică izvoarele şi garantează obiectivitatea cu care a fost scrisă Cartea d-lui Dr. Aurel Cosma alături de celelalte numeroase lucrări ale sale, ni-l prezintă ca pe un valoros cunoscător şi propagandist al sufletului românesc. Citind-o şi răspândind-o, ne facem o datorie de conştiinţă şi de înalt patriotism.

Dr. *Ilie Rădulescu, — Pentru Un Imperialism Românesc*, editura ziarului „*Porunca Vremii*", Tip. „Universuli", 1942, 63 pag. format mare. — Broşura conţine reeditarea unei serii de articole apărute în „Porunca Vremii" în legătură cu aspiraţiile permanente şi eterne ale Neamului. Pentru a scoate mai cu eficacitate la lumină importanţa lucrării şi pentru a ne dispensa de comentariile pe cari le-ar impune această substanţială lucrare, reproducem un pasagiu esenţial din articolul de introducere :

Ideea am rupt-o mai de mult din frământarea inspirată a elitei noastre naţionaliste şi am aruncat-o în dezbatere publică ceva mai târziu, în 1935, după ce — participând la al doilea congres naţional-socialist dela Nuemberg — am înţeles mistica înălţării germane. De atunci încoace, am revenit mereu şi sub diverse forme asupra acestui imperialism".

Epopeea pe care o trăim în Răsărit şi valoarea noastră ca soldaţi şi ca factor de civilizaţie, cu care am câştigat României nu numai simpatia, ci şi admiraţia lumii întregi, dau o întorsătură crucială destinelor româneşti. Am socotit legitim, în consecinţă, să reluăm firul unei vechi sbuciumări, azi mai luminoasă decât oricând în perspectiva viitorului. Şi, lăsând deoparte toate pledoariile fragmentare din trecut, am concretizat într'o serie de opt articole, apărute recent în „Porunca Vremii", premizele şi îndreptăţirile unui imperialism românesc.

Iată capitolele tratate: *Destine Imperiale; Europa Nouă şi Dinamismul românesc; Factorii înălţării româneşti; Mândria unei vechi istorii; Pământul făgăduinţelor imperiale; Puterea noastră prolifică; Privilegiul geografiei româneşti; O conştiinţă imperială;*

Broşura se completează cu un număr de articole apărute

anterior dintre cari menţionăm: *Alianţa româno-germană şi Minunea reînvierii româneşti.*

Titlurile înşirate vorbesc dela sine. D. Dr. Ilie Rădulescu, cu talentul care-l caracterizează, pune la punct imperative naţionale scumpe inimei oricărui bun român şi luminează pe aceia cari încă nu înţeleg că misiunea istorică a acestui popor şi rolul măreţ pe care trebue să-l joace în colţul de lume în care e aşezat, e singura lui raţiune de a fi.

Pentru ceice au urmărit „*Porunca Vremii*", broşura de care ne ocupăm e o sinteză, iar pentru ceice nu au urmărit acest ziar de afirmare românească, această broşură e o reconfortare şi un îndreptar de primul ordin.

D-l *Eugen Clonţa*, doctor în drept, Director în Prefectura Poliţiei Capitalei, ne prezintă *Codul Penal „Regele Mihai I"*, publicat în Monitorul Oficial Nr. 65 din 16 Martie 1936, *„cu rectificările ulterioare şi legile penale speciale în vigoare până la 1 Decemvrie 1942, cuprinzând codul penal în sinoptic, doctrină, jurisprudenţă, adnotaţii, trimiteri, index alfabetic"*. Tipografia şi legătoria Penitenciarului „Văcăreşti", 1942.

Acelaş autor ne prezintă şi *Codul de Procedură Penală „Mihai I"*, publicat în Monitorul Oficial Nr. 66 din 19 Martie 1936, tipărit la aceeaşi tipografie, în 1942, *cuprinzând Codul de Procedură în sinoptic, instrucţiuni necesare organelor de cercetare şi anchetă, formulare de procese-verbale şi elemente de cazier, precum şi textul întreg al codului, cu toate modificările până la data de 4 August 1942, însoţit de index.*

Ambele volume, tipărite în bune condiţiuni tehnice şi în format practic, răspund necesităţilor acute, de a se pune la dispoziţia poliţiştilor şi juriştilor în general manuale practice cuprinzând toate indicaţiile şi îndrumările necesare, pentru aplicarea şi interpretarea justă a legislaţiei noastre penale, atât de hărţuită în ultimul timp de modificări şi legi speciale, cari cauzează greutăţi chiar şi magistraţilor şi juriştilor de carieră.

Munca migăloasă la d-lui Clonţa şi grija pe care a avut-o da însă ne pune la dispoziţie aceste două coduri, întregite cu toate îndrumările necesare, îl îndrituieşte ca să se bucure de recunoştinţa şi întregul concurs al nostru al tuturor.

Virgil Molin, secretar al Federaţiei Naţionale a Presei din

provincie şi *Pompiliu Şerbescu*, ziarist din Timişoara, publică broşura *Presa din Provincie ii Regimul Juridic al Presei din România — Câteva constatări şi câteva Propuneri* — cu o prefaţă de *St. Vlădescu*, Preşedintele „Federaţiei Naţionale a Presei din Provincie".

Broşura conţine următoarele articole: *Regimul Juridic al Presei din Romăânia, — Câteva constatări şi câteva suggestii, —* de *Pompiliu Şerbescu; Presa din Provincie — Studiu Structural şi propuneri, —* de *Virgil Molin; Memoriul Federaţiei Naţionale a Presei din Provincie*, întocmit la 3 Ianuarie 1942, în şedinţa Comitetului de Direcţie, ţinută la Bucureşti, şi se încheie cu *Cuvântul Organizaţiilor de Presă*, cuprinzând alocuţiunile ţinute de preşedinţii organizaţiilor de presă, la 11 Decemvrie 1941 la „Fundaţia Carol I", în consfătuirea presei, prezidată de d-l Prof. Mihail Antonescu, preşedinte ad-interim al Consiliului de Miniştri.

Broşura are o netăgăduită valoare pentru punerea în vedere a celor în drept a necesităţii acute de a se organiza o puternică presă de provincie şi pentru îndrumarea opiniei publice în acest sens.

Autorii scoţând şi publicând această broşură, au binemeritat dela patrie, ca şi dela Corpul ziariştilor. Noi totuş am avea o mică observaţie de făcut.

Punctul *saliens* al broşurei este *MEMORIUL*, pe care l-a înaintat Federaţia, Guvernului, cu privire la organizarea presei din provincie. Acest memoriu, însuşit de unanimitatea comitetului de direcţie al Federaţiei, în afară de unele modificări pe ici pe colo, a fost alcătuit de directorul nostru, Ion Colfescu-Delaturda.

D. St. Vlădescu, preş. Federaţiei, ţine să scrie o prefaţă de câteva rânduri. DD. Molin şi Şerbescu sunt autorii broşurei şi ai articolelor menţionate.

Poate că ar fi fost însă corect, ca să se menţioneze rolul directorului nostru, în alcătuirea memoriului, cu atât mai mult cu cât acest memoriu cuprinde pasagii întregi din lucrările sale, scrise cu mult înainte de a se ivi necesitatea alcătuirii lui. Aceasta, ca un act de probitate profesională şi ca o dovadă de respectul de care trebue să se bucure adevărul obiectiv şi consideraţia care se cuvine fiecăruia.

Emil A. Chifa, — Preludii, — Poezii, — Tip. Carol Feder, Mediaş, 1941. D. Chifa ne trimite o broşură de 32 pagini, mică în aparenţă, dar mare în conţinut.

Pe tultima pagină se înşiră nu mai puţin de 12 volume ale autorului, publicate în diferite timpuri. Cea mai veche e din 1905.

Regretăm că nu le cunoaştem.

Dar judecând după micul volum ce ne stă în faţă, constatăm că D. Chifa e un poet de real talent. Un suflu de patriotism şi de optimism sănătos îi străbat rândurile. In poezia introductivă intitulată *„Cântăreţii"*, autorul se caracterizează singur:

Firea ne-a dat dulce glas
Şi o harfă ne-a dat firea:
Să cântăm fără popas
Frumuseţea şi iubirea.

Dar când vremuri grele cer
Lupte, sbucium, cruciadă,
Ştim s'avem şi braţ de fer,
Harfa s'o schimbăm în spadă.

Pentru a caracteriza dinamismul patriotic care animează pe autor, mai reproducem primele strofe din poezia intitulată „Fierarul Vrăjitor":

La nicovală stă fierarul
Şi bate fier roşu ca jarul.

Se umflă foile mereu,
Ciocanul cade tot mai greu.

Schinteî sar şi se sting pe rând,
El bate cântec fredonând:

Am făurit coase şi pluguri
In ţeară, când curgeau belşuguri.

Ci-azi în vremuri de nevoi,
Fac arme, spăzi pentru eroi.

Şi'n flăcări când le oţelesc
Cu cântecul meu le vrăjesc:

Cu fiecare lovitură
In ele ferec moarte, ură.

Şi cum gemând cade ciocanul,
Aşa peri-va şi duşmanul.

Ion Şiugariu, — Paradisul Peregrinar, — Colecţia „Meşterul Manole". 1942. — Izvoarele poetice ale D-lui Şiugariu sunt indicate de autor în prefaţa volumului: *„Un dor imens după fericirea pierdută, după echilibrul cel dinainte de a mă cunoaşte, îmi apasă sufletul. Imi era necesară, ca o hrană şi o băutură cerească, cealaltă iluzie, iluzia mântuirii".* Obosit de înălţimi, îşi doreşte *Intoarcerea.* „Şi visurile suprafireşti s'au pierdut în ceţurile turburi ale somnului pământean şi ale morţii".

„Aşa s'a născut cartea". Şi deaceea se numeşte *Paradisul peregrinar.* Reproducem pentru caracterizare poezia intitulată Ape:

Ce grele, ce grele ne-apasă
Adânci,omeneştile ape!
Doar îngerul morţii îşi lasă
Aripa de noi mai aproape.

Aceeaş frumoasă poveste
De veşnică, pură iubire,
In suflet şi azi ne mai creşte
Indemnul spre nemărginire.

Dar pomul sub strania zare,
De roadele proprii se frânge.
Şi până departe, pe mare,
Trec valuri ce par ca de sânge.

O, îngerul morţii îşi lasă
Aripele-aproape, aproape.
Şi grele, adânci ne apasă
Mereu omeneştile ape.

Al. Gr. Piepteanu, — Popas în margine de drum, — poezii, Tip. „Litera Creştină", 1942. — E o broşură de 46 de pagini, tipărită în cele mai bune condiţiuni, cuprinzând un număr de

poezii reuşite. D. Piepteanu excelează mai ales în versificaţia uşoară reproducem din:

FIR PLĂPÂND

Fricel de iarbă verde
Fir plăpând
M-ai fost martor la iubire
Rând pe rând

Când codan mergeam cu caii
Fir plăpând
Noi doi aşteptam pe Leana
Gând la gând

Mai târziu flăcău în floare
Fir plăpând
Ţi-am destăinuit iubirea
Mea, plângând

Şi bătut de vânt în dungă
Fir cu spic
Mi-ai spus două vorbe 'n şoaptă
„Nu-i nimic".

G. Retezeanu, — Alucinaţii, versuri, edit. *„Ţara"* Sibiu. E o mică broşură de 32 de pagini. E păcat că nu e mai mare. D. Retezeanu cântă misterul vieţii. Te cucereşte dela primele versuri. E dator să-şi cultive inspiraţia. Talentul său promite roade bogate. Reproducem la întâmplare o strofă. Face parte din prima poezie intitulată, *Alucinaţii:*

Prin tomuri colbăite căutam ades secretul
Vieţii înţelepciunii şi a-l artei căci poetul
Ca şoarecele roade al cărţii adânc tâlc.
„Zadarnic ţi-e truda, minciună orice vraf.
Am fost cândva ca tine". Grăuntele de praf
Aşa-mi grăi, şi'n juru-mi zburară mii în pâlc.

Profesor I. Creţu, — M. Eminescu — Bucovina şi Basarabia, — Studiu istorico-politic, Imprim. Naţională, Bucureşti 1941. D. Profesor Creţu a avut buna idee de a publica într'un volum articolele marelui nostru bard naţional, Mihail Emine-

scu, cu privire la *Bucovina* şi *Basarabia*, publicate la timpul lor în ziarul *Timpul*.

E inutil să insistăm asupra talentului cu care Eminescu scoate în evidenţă tragedia acestor două provincii româneşti şi drepturile noastre imprescriptibile.

E o carte de acută actualitate. O recomandăm călduros cititorilor noştri.

REVISTE

Gândirea Nr. 10, pe Decembrie 1942, publică pe lângă alt bogat material ca de obiceiu, articolul de fond al D-lui Nichifor Crainic, „*Colaboratorii lui Hristos* — cuvinte către studenţi" — din care reproducem pentru actualitatea lor, concluzia:

„Observăm la începutul acestei prelegeri că vuietul vremii noastre, de răsturnări şi prefaceri epocale, stânjeneşte concentrarea sirîtului în cămara singuratică a studiului. Stă totuşi în puterea spiritului să nu se lase victimă a evenimentelor din afară, ci să extragă din ele sensul către care svâcneşte uriaş istoria contimporană. Mergem, peste cetăţile Diavolului, spre aurora altei ere, pe care o voim înflorită după marele nostru vis creştin. Incleştaţi-vă inima în articulaţiile acestui crez, şi patima sacră pentru pregătirea apostolică va spori înmiit. Scumpii voştri camarazi de generaţie, departe de cămin şi de ţară, primesc botezul martiragiului şi al eroismului pentru România lui Iisus Hristos. Dar voi cari rămâneţi, şi toţi cei cari vor rămâne, aveţi datoria să-i întovărăşiţi în studiu şi în rugăciunea, care fortifică sufletul patriei, şi să-i continuaţi în apostolatul de lume nouă. Istoria nu pune mai grele sarcini pe umerii lor decât pe umerii voştri. S'a vorbit în această ţară, cu modulaţii elegiace, despre o generaţie sacrificată; dar s'a uitat atunci că numai generaţiile, în făptura cărora valul vieţii urcă până la vecinătatea lui Dumnezeu, sunt capabile de sacrificiu şi de biruinţă".

Revista Institutului Social Banat-Crişana, an. X Sept.-Decembr. 1942 din Timişoara, interesantă iş instructivă ca totdeauna, printre materialul bogat ce conţine, ne aduce studiul monografic al D-lui *Traian Birăescu*, intitulat „*Patru comune*

almăjene", pe care-l dăm ca pildă demnă de imitat. Cu asemenea studii ar trebui împânzită întreaga ţară.

Din revista literară *Ramuri* Nr. 11—12, Noembrie-Decembrie 1942, recomandăm studiul succint şi doucmentat al D-lui *Ion Donat*, tratând despre „*Locul Olteniei în trecutul românesc*". Talentul cu care D. Donat evoacă acest trecut este demn de relevat.

Revista *Marea Noastră*, Nr. 11—12, Nov.-Dec. 1942, continuă cu publicarea articolului D-lui *Prof. N. Daşcovici, Politica rusească la Gurile Dunării şi Marea Ngeară*. Relevăm articolul *Cetatea Sevastopolului 1856* al D-lui Contr'Amiral C. Negru.

Cele Trei Crişuri, pe Noembr.-Decemb., 1942 ne soseşte cu acelaş extrem de variat material adunat de neobositul ei director, *George Bacaloglu*.

Din revista *Răsăritul* Nr. 10—12, 1942 scoatem în evidenţă articolele: *Iisus-Mântuitorul* de *Pr. C. Dron; Idealul de frumoş şi de bine*; *Fundamentul moral al idealului naţional*, de D. Al. *Bărcăcilă*, şi *Spre un nou individualism economic*, de Dr. *Florin Codrescu*.

Biserica Basarabeană, anul I Nr. 6, Noembrie 1942, organul Eparhiei Hotinului ,e o nouă dovadă de munca rodnică ce se desfăşoară pe terenul duhovnicesc în provincia noastră din răsărit, atât de greu încercată de soartă. Revista îmbrăţişează deopotrivă şi problemele vitale ale provinciei şi neamului, pentru care are cu atât mai mare merit.

Pentru orientare reproducem finalul articolului *Pr. H. Vârtosu* din Soroca, intitulat, „*Vis de aur*":

„O, „şcoală sfântă a părinţilor", nădejdea de primenire de mâine şi de totdeauna a Neamului meu, ţie cu smerită inimă mă închin şi cu graiul sufletului te cinstesc, epntru că tu vei renaşte obştea românească din lumea satelor noastre la o viaţă nouă, şi vei spori puterile spirituale ale poporului Român, ca să biruiască orice fel de greutate în calea viitorului strălucit. Tu vei ajuta la prefacerea visului de aur de acum într'o realitate vie, trainică şi eternă!"

Şi poezia lui *I. Egorov,i* tradusă de *D. D. Georgescu:*

LUI ADOLF HITLER

O, mare Führer Adolf Hitler!
Ţi-a fost de Domnul hărăzit,
Ca braţul tău cel dârz de fier
Să fie 'n veci nebiruit.

Ca fulgerul mâniei eşti
Călăuzit de Cel Prea Sfânt,
Tu pe vrăjmaşi să-i nimiceşti ,
De-a-pururi de pe-acest pământ!

Satan în Stalin întrupat,
Tu 'n bezna iadului hain,
L-ai prăbuşit neîndurat
Ca negrul blestem pe Cain.

Părinte, te rugăm smerit,
Sdrobeşte plaga 'nsângerată;
Şi-ostaşului nebiruit
Dă-i, Doamne, viaţă 'ndelungată.

Cu braţul tău de-oţel călit,
Spre slava Domnului Prea Sfânt,
Tăiat-ai lespezi de granit
Istoriei pe acest pământ.

Urăm tinerii reviste viaţă lungă şi roade îmbelşugate.

Din *Cronica Romanului*, Nr. 12, Dec. 1942, recomandăm articolele: *Bucurie în mijlocul întristării* de *P. S. Episcop Lucian; Eto, moio Blagoslovénie!* de *Pr. Căp. N. Cernea*, şi *Spiritualitatea creştină ortodoxă din Transnistria* de *Pr. Căp. rez.* Şerban Grigore. Titlurile vorbesc dela sine.

Luminătorii, Nr. 11—12, Toembrie-Decembrie 1942, revistă literară-socială-ştiinţifică, îşi merită numele. Ne soseşte cu un foarte variat şi interesant material.

ADMINISTRATIVE

Toţi ştim că trecem prin timpuri grele. Munca noastră se cere ajutată şi răsplătită.

«ROMÂNIA EROICĂ» roagă pe abonaţii săi să onoreze chitanţele ce li se trimet prin poştă, ştiind că înapoierea neachitate a acestor chitanţe, pe lângă că dovedeşte o regretabilă scădere din partea abonatului, ne cauzează pagube noui cari, date fiind sacrificiile pe cari le facem şi greutăţile de neînvins cu cari luptăm, nu pot fi lăsate fără sancţiune.

Puterile anglo-saxone forţează imposibilul. Se pierde din vedere faptul esenţial că, se naşte o lume nouă, că se produc realităţi spirituale cari neagă restaurarea vechilor stări de lucruri şi implică, în principiu, dispariţia lor, ca forme de stat şi ca puteri dominatoare.

* * *

In lumea care se naşte, niciun popor nu poate trăi ca parazit pe socoteala altor popoare.

ABONAMENTE: Lei 500: Instituţii culturale; primăriile şi notariatele rurale; Lei 1.000: particulari; Lei 2.000: instituţii publice; Lei 3.000: intreprinderi şi instituţii particulare; susţineri dela Lei: 3.000.

Lucrări de căpătâi de citit pe îndelete pentru timpurile prin care trecem:

ION COLFESCU-DELATURDA

«Viaţa morală a popoarelor şi Războiul European, Cauze şi Efecte». Bucureşti, Tipografia *«Poporul»*, 1916.

«Război şi Civilizaţie», Cluj, Tip. *„Ardealul"*, Anul 1923.

«Spirit şi Materie», Eroismul în viaţa de stat, Cluj, Tipogr. *«Ardealul»*, 1935.

«La răscruci de drumuri», Cluj, Tipografia *«Lumina»*, 1939.

«Pe drumul marilor prefaceri», Cluj, Tipogr. *„Renaşterea"*, 1940.

PREŢUL LEI 200.—